

Speaker: Khamenei

Title: Speech in the Islamic Consultative Assembly in the Meeting to Review Bani-Sadr

Language: Persian

Western Date: 21/6/1981

Persian Date: 31/3/1360

Physical/Electronic Location: <http://farsi.khamenei.ir/speech-content?id=20113>

Speech in the Islamic Consultative Assembly in the Meeting to Review Bani-Sadr's Political Qualifications

In the name of God, the Beneficent, the Merciful.

In these sensitive times, when one of Iran's most fateful historical pages is being written, I implore God to guide me to what pleases Him and protect me from being sharp-tongued and emotional and overcome by passion. And now that the opportunity and obligation to speak and expose has been granted after a prolonged and painful patient silence, may He yet be our succor just as in the past and help me.

The audience for this speech is you, the people's representatives, the entire Iranian nation, and, finally, future generations which will keenly observe our work. With this in mind, I declare before God and in the presence of you and everyone who shall hear this speech, that this gentleman, Mr. Bani-Sadr, lacks the political qualifications to occupy the sensitive post of the presidency.

Before I present my numerous arguments, which confirm this claim, I consider it necessary to first define "political qualification" as referred to in Article 110 of the Constitution.

"Political qualification" means that someone is unfit [sic] for executing the administrative

duties which they have been given. Lacking political qualification means one does not satisfy those character traits which have been specified in the Constitution in order to execute these responsibilities, but rather has a deficiency or fault which negates that which has been stipulated in those conditions. Article 115 of the Constitution presents the traits required to be president, such as faith, piety, belief in the Islamic Republic's foundations, and an aptitude for management. Whenever someone lacks one of these traits, he lacks the qualifications and suitability to rise to this position on these grounds.

And now we can move on to reviewing the position of Mr. Bani-Sadr with regard to the presidency. The brothers have made statements in previous speeches regarding Mr. Bani-Sadr's lack of qualification, i.e., his lack of some of these character traits, which have not been answered by the opponents in this case. Rather than presenting arguments for Mr. Bani-Sadr's qualifications or answering the arguments of those who agree with the case [against Bani-Sadr], some of the opponents have tried to hide the truth by relying on slogans or emotions.

I consider it necessary to note that I am referring to the opponents who spoke about opposition yesterday as soon as the issue was raised and even considered it a good opportunity to speak their minds and express their particular notions in opposition to the partisans of *fiqh*, who are today resisting Mr. Bani-Sadr's violations and unsuitability, in the name of defending Mr. Bani-Sadr from this tribune.

This was done so hastily and improperly that, even before their first word had been said in the Majlis about Bani-Sadr's unsuitability, the first opponent declared that the arguments elucidated were regarding Mr. Bani-Sadr's violations and not his unsuitability and immediately declared that this represented interference of the legislature into the judiciary.

There is an odd insistence in the opponents' declarations that proving Mr. Bani-Sadr's unsuitability is based on a personal animosity against him or some factional or political issue, while this is contrary to the truth.

This is not a matter of personal animosity or factionalism. It is a matter of religious law and divine responsibility, and an answer to popular demand. If we were not concerned about defending the revolution and Islam and fulfilling our obligation towards people, and if we could accept Mr. Bani-Sadr, for all his faults and problems, and did not reckon our divine duty, perhaps these same brothers would not accuse us of monopolizing and being power-hungry and the like.

We resisted the positions taken towards us by the West and the wave of culture alienated from Islam, which has been spread by them for God's sake and in response to the trust that the Imam of the Muslim World bestowed upon us and because of the heavy responsibility we bear as members of the Council of the Revolution. This was intolerable for Mr. Bani-Sadr and the faction which considered him its best barricade, and it was for just this reason

that all these accusations and insults followed.

One of the opponents to this case declared, in defense of Mr. Bani-Sadr, that his opponents have taken advantage of his being relieved of the post of Commander in Chief and disturbed the peace and did not allow him a chance to speak.

It is as if this honorable brother has forgotten that Mr. Bani-Sadr had issued a statement in response to the Imam's relieving him of duty, which was full of lies and distortions of the truth, which incited the people against the government and to riot and destroy public order. But, in spite of it all, his statement received permission to be read from this tribune of the Majlis and be broadcast on the radio and the mass media throughout the country. And, of course, many of the radio stations tied to Zionist propaganda networks had already broadcast it.

Although Mr. Bani-Sadr is not present in the Majlis, there are gentlemen who have repeated the same baseless claims and errant insults which he has imposed for over a year so far, using every means of social communication and many propaganda methods and have repeatedly said and written in speeches, interviews and articles to feed the minds of many ignorant people, while, of course, never succeeding. Let them keep repeating what they have said before and unfairly call others torturers and him the one who is crying out; let them call others violators and present him as defending himself.

Yes, gentlemen, Mr. Bani-Sadr is not missed here. Aside from those who are his loudspeakers, he has been speaking and writing for a year and a half, and instead of an appropriate response to all this, you still repeat to this day some of this same talk. They have said, "If only he were present in person [and said what] he wanted. He would not have been subject to a propaganda attack." True, had he been here, he would have said all he had to say, so that it could be proven to you that he has nothing to say which has not been said.

It is the others who have swallowed their words for the sake of the revolution and Islam who are now speaking out. We cannot object to these brothers. After all, we have agreed that that which is now always resisting the course of revolution and true Islam and that which has challenged it is an oppositional faction. And even if these brothers, as they claim, are against Mr. Bani-Sadr, they cannot hide their relationship with that rotten faction. The faction now centered around Mr. Bani-Sadr and struggling against the doctrinaire statesmen even includes such elements.

The brothers of the opposition, by pointing to the presence of the people in the streets and Mr. Rajai's encouragement by calling them the Party of God [*hezbollah*], say that these activities are not in the public interest and are an illogical policy, declaring that nothing will be solved by inciting the people. It's as if they have forgotten that Mr. Rajai has not brought the people into the streets. The crushing and decisive presence of the people is a result of their knack for zeal and the inspiration of their own faith and the always piercing

voice of the Imam of the Muslim World, and has always been so. In the past, too, there has been no other agent which could get the people to come on the scene. Not only today, but in the past, too, you neither correctly understood this movement, nor have you had any power over it; and you have not understood the difference between the legitimate Imam of the Muslim World and those who lay claim to political struggle. He relied on the people. He asked them for the responsibility. He relied on them. He valued them. And those who lay claim to politics are unaware of all this and are deprived of its virtues. Even on the day the Imam came to Iran there were those who claimed that he should refrain from wasting so much time in meetings teaming with the people but rather should meet with politicians and, as they said, with substantial people. The Party of God, which Mr. Rajai thanked, as he ought to have, were those same ordinary people, those same common middle class and lower class people whom the statesmen looked down on. The Mojahed [People's Mojahedin], and the Peikari [a Maoist group], and so on, all beat them and dragged them and accused them, and the pseudo-intellectuals tied to East and West rained abuse and insults upon their heads. In the meantime, the revolution's main weight lay on their shoulders: the army and the Revolutionary Guards and the Basij is composed of them, the fronts and the rear are animated by them, the enemy is worried about their presence, and the Imam of the Muslim World supports and defends them. I, too, as one of these same people, advise them from this same tribune that they maintain their presence and not abandon the field to the enemy.

The final point I want to squeeze into this introduction is that love for the Islamic Republic has compelled me, as well as the brother who spoke yesterday, to protect the institution of the presidency and support the first president. Such feelings oblige me to say that, although I did not consider Mr. Bani-Sadr fit for occupying this office from the start, I defended him after he was elected. I, your Servant, supported him repeatedly during Friday Prayers and invited the people to support him. Despite all the propaganda pressure about the Imam's Line, I held my peace. But the point is that when his presence in the post of the presidency has become an unquenchable flame, consuming this same republic because of his implementation of various destructive policies in the post of the presidency, he has become the biggest enemy of the Islamic Republic, acting as an agent of its humiliation and a loudspeaker for its enemies, does continued support to him mean supporting the Islamic Republic? No, brother, judge fairly.

No support for Bani-Sadr was truly as valuable as the Imam's support for him was. But have you seen that when, after a year of suffering in patience and silence, the Imam noticed that this same line of hypocrisy and apostasy and unbelief and arrogance had found a firm fortification in Mr. Bani-Sadr's presence, he considered this his duty to remove his support from him and that he did? You who followed the Imam's endorsement up to Esfand 1359 [Esfand 14, 1359; see below]; why did you trust his removal of his endorsement in Khordad 1360 [June 1981]? If the Imam's action was decisive for us and for you and to be followed, why have you distinguished between two actions of the Imam? Come, show some care for this revolution, this people, this republic, and all this blood which has been

unjustly shed. Let us not insert differences of opinion and faction in decisions which concern the nation's fate.

Of course, such are some of these arguments. Let us now get to the heart of the matter, and I will summarize my arguments as follows:

- 1) The president must confirm his suitability and capability in respecting legal institutions, since his legitimacy is based on respect for a constitution in which these institutions are its outward manifestation. Mr. Bani-Sadr has repeatedly shown disrespect for legal institutions and so has weakened the bases of his own legitimacy. For example: He did not sign bills ratified by the Majlis. He insulted the Guardian Council and the Supreme Judicial Council. He accused the Islamic Consultative Assembly. He has persistently and continuously insulted the cabinet and the person of the Prime Minister. He has openly and privately opposed the Revolutionary Guards, the Jihad for Reconstruction, and other revolutionary and legal institutions. When the president separates himself from the totality of the government of which he is a part by showing disrespect for these legal institutions, he is in fact weakening the Constitution, which is the pillar of his existence. This is the apex of disqualification.
- 2) The presidency is the highest office and is expected to protect the honor of the Islamic Republican system. To humiliate the republic is to debase the president. In one short statement, Mr. Bani-Sadr humiliated the Islamic Republic and the institution of the presidency: "This republic is not a republic of which I am proud to be the president." In this famous sentence, which has become a byword, he praises one thing only and that is the person of Abol-Hasan Bani-Sadr. No culture can consider someone who inflates himself while humiliating the office of the presidency and the Islamic Republican system to be politically qualified and suitable [to be president].
- 3) Mr. Bani-Sadr has stopped at nothing regarding those whom he considered an enemy, not even caring about his policies, which damage the foundations of the republic and the independence of the country. Perhaps now the time has finally come for us to ask, what was the business of the public crisis that one of his confidants and consultants raised during a so-called television debate all about. We have documents that expose this issue. According to the minutes of a meeting of consultants close to him, and these minutes are right here, one of their plans was to throw up obstacles and call for opposition after a government not to Mr. Bani-Sadr's liking received a vote of confidence to keep it from succeeding, so that it

could be discredited and fall so he could seize power through a political struggle.

The behavior of President [instead of prime minister, as written] Mr. Bani-Sadr, and his friends towards the government of Mr. Rajai follows this plan step by step. Political morality and Islamic commitment, which are the principle condition for the presidency, negate such a policy and can never be in harmony with it.

- 4) In the revolution, and even in our republic, which is its fruit, there are outstanding characteristics that can distinguish it from all similar events. One is honesty instead of politics. Everything in the Imam's policies and behavior as well as in our domestic and foreign policy is indicative of such a policy. Mr. Bani-Sadr has violated them in his position as president. He has replaced truthfulness with politicking. Examples of this can be seen clearly and repeatedly.

An example of this is the position he took regarding groups and grouplets. Before becoming president, he somewhat condemned the [People's] Mojahedin. After he became president, when he felt the need for their organizing power, he drew them near to him. He issued them permits to bear arms and he utilized their elements and organization to run meetings that he considered necessary to further his ends. We have a document in [People's Mojahedin leader Massoud] Rajavi's handwriting and over his signature which expresses their agreement and cooperation with Mr. Bani-Sadr regarding the Islamic Consultative Assembly elections and opposition to the plan for them to take place in two stages and other matters. The tone of this letter, which is written in Rajavi's handwriting, addressed to Mr. Bani-Sadr, bespeaks a continuing relationship between them. These gentlemen very sincerely and fraternally make suggestions, express opinions, ask questions, and declare their mutual agreements.

Among his positions on the issues, his position on the Imam is remarkable. Just recently he had been pretending to be committed to the Imam. He called the Imam his father and his religious guide, and used the title "Imam". Yes, he cherished the name alone, but in practice protested every other aspect of the *velayat-e faqih*. The Imam extols the Revolutionary Guards in such tones, while Mr. Bani-Sadr repeatedly and clearly attacks them (for example, on 14 Esfand in a speech, and on other occasions). The Imam called the occupation of the Den of Spies a second revolution and Mr. Bani-Sadr has repeatedly repudiated it. The Imam protested the newspapers before Ashura, attacking them for devoting themselves to divisive and sensationalist issues, while in his Ashura speech, Mr. Bani-Sadr said that war should not mean that the newspapers should be limited. The Imam installed a three-

member board and Mr. Bani-Sadr considered it lacking in credentials. The Imam considered the Supreme Judicial Council to be credentialed and authoritative and Mr. Bani-Sadr declared it illegal. The Imam obliged the newspapers to be silent and not offend each other on Esfand 1359, and Mr. Bani-Sadr published his program brimming with lying and sensationalist articles in the first issue of his newspaper on Farvardin 1360.

One of Islam's moral and ethical principles and prominent features is piety and faith, which is an aspect of suitability and a condition for the presidency, among the qualifications and stipulations according to the Constitution. Mr. Bani-Sadr has violated honesty and truthfulness in speech and action, founding his activities instead on dishonesty.

For example, there is the matter of bank profits, of which I have frequently spoken and shall not repeat. But another clear and prominent example is the example of the Presidential Guard. After objections which were witnessed throughout society following his guard's activity on Esfand 14 [March 5, 1981. On this day, Bani-Sadr gave a speech at Tehran University on the anniversary of Dr. Mosaddeq's death, which fell on the highly emotional Shiite holiday of Muharram. This led to clashes with the Hezbollah element holding a tumultuous counter-demonstration.], he repeatedly denied its presence and distinctly wrote in his diary, "I have no guard." I, your servant, have in my possession a thick file about the Presidential Guard. This file is part of the file related to the Presidential Guard which is twice as big, and what I, your servant, have in my possession indicates that it was formed in early 1359 [mid-1980] and that Korean trainers were even obtained to help train them. I will content myself with but one page of all this, and the rest is available. This is a letter which Mr. Bani-Sadr wrote on 59/3/25 [June 15, 1980]: "Colonel Sirus Parchamdar, in accordance with this command,"--note the expression--"you are appointed to the post of chief of the Guard for the Protection of the President of the Islamic Republic of Iran from the date 59/2/11 [May 1, 1981]. It is obligatory upon you to speedily organize and train and prevent any sort of disorder on all occasions.--President Dr. Abol-Hasan Bani-Sadr." His signature is present at the bottom of the page.

Despite such a command, he clearly says in his diary, "I have no guard." His agents, too, began paving the way to say, yes, he has no guard. Following rumors that two of his comrades were going to Europe and even America for no apparent reason, he addressed this rumor with total clarity and brazenness on Esfand 14. To confirm that this is a lie, he summoned the aforementioned two people, namely

Mansour Farhang and Sanjabi, before him at the tribune to show the people and argued that the rumor about their trip was a lie because they were present at that moment.

Documents are available showing that Mr. Mansour Farhang's trip, rumor of which was denied, was absolutely true. Document:

The Ministry of Foreign Affairs, Passport Department. It is requested that you provide instructions for Messrs. Dr. Mansour Farhang and Ahmad Tajik, advisors to the president, that diplomatic visas be issued for them to perform a mission so that they may travel to France, Britain, Italy, West Germany, Austria, and Sweden, and prepare the resources necessary. A check for the sum of four thousand riyals for the exit permit and four photographs and a copy of their birth certificates are attached.

Of course, later, the president's chief of staff, Mr. Taqavi, signed it. Next to this signature, too, it is written in Mr. Taqavi's handwriting that it be dispatched to the Financial Affairs Department to present a receipt for forty thousand riyals for exit fees and that they would also prepare round trip tickets.

Regarding the rumor that he was living in a palace, he has repeatedly written and stated, "I have no residence of my own and do not live in any palace." Your Servant and all the members of the former Council of the Revolution, among others, have no doubt that to the last day of his residence in Tehran he lived in the palace of a member of the former regime's family, which is in the neighborhood of the office of the prime minister - which was his office - with those same untouched decorations that remain. Even when he was residing in Dezful, he resided in the royal palace, in the Dezful air base. Your Servant has visited him in each of these places and testifies to them. This is the state of his piety and faith and transparency. Given this, can anyone claim that he has the necessary character and suitability? Another example is his ties with the National Front, which he has denied repeatedly. There are many other examples.

- 5) Imam Khomeini's radiant face, lofty spiritual and wise character and decisiveness are the chief mainstay of our revolution and republic. Another is the people's presence on the scene, which leads the foe to despair. The Islamic Republican system is the field of action and struggle of the Imam and the Muslim World. And now, how could the effort to render these great forces impotent, either by accident or by design, be understood? Is it treason or incompetence? For now, we will let it

go at the second.

And now we will turn our attention to Mr. Bani-Sadr's masterpieces in this regard. In an interview with *Le Monde*, he is asked, "Isn't Khomeini worried about this?" Bani-Sadr: "Of course. I have certainly written him a letter and spoken with him about it. The Imam only acts according to the news and information which he receives and his own ideology. From what we have observed and experienced, I conclude that the Imam does not have direct contact with reality. Perhaps he even thinks that if something is said about these issues, the people will despair."

In an interview with *Middle East*, too, he says things about the limitations on the Imam's information that are explicit and shocking. He speaks about the Imam twice, and in each case he says that faulty information is given to him. In this depiction of him, the Imam is a simpleminded fellow who sits there and people come and give him news, and he, in turn, issues an opinion based on these reports. This interview was given on 8/1/1360 [March 28, 1981]. In another part of this same interview, Mr. Bani-Sadr says this about the Islamic Republican system: "Previously, under the Shah, there was at least a vision, a vision of the Great Civilization. Today, even this does not exist."

In another part of this same interview, he has this to say about the people's presence on the scene: "There is a joke going around in Iran. Taleqani [Ayatollah Mahmoud Taleqani, who had recently died] sends a telegram to Imam Khomeini saying, 'I have met with the Shah in Heaven, but there was no sign of the revolution's martyrs.'" Bani-Sadr adds, "This is terrible, but telling and full of significance." I ask the Iranian nation, is there such a joke in your Iran, the contents of which is a lack of belief in the blood of the revolution's martyrs while showing faith in the Shah, i.e., these martyrs' killers? Isn't this joke made up of Mr. Bani-Sadr's disbelief in the revolution and the blood of the revolution's martyrs?

6) [Not in the archives.--source]

7) The president must protect the revolution's prestige outside the country. Abandoning this duty is, if not treason, surely indicative of a lack of political and moral qualification, as well as a lack of much else.

Throughout the past nine months, i.e., the beginning of the formation of the new government and before that, Mr. Bani-Sadr was the biggest propaganda loudspeaker against the Islamic Republican regime. It was amazing how the foreign press would print and publish him. Considering the Rajai government a greater

disaster than the war, and calling the Islamic government a lawless government, these are all his words which he said in interviews with the foreign press and which I now have before me. Making as if freedom has been completely trampled in Iran, spreading rumors all over the world about torture, despite a Red Cross report and even an investigative commission and, in short, calling the current regime worse than the previous one, these are some of the masterpieces of Mr. Bani-Sadr's declarations. Consider these excerpts of an interview of his with *Le Monde*:

Mr. Bani-Sadr: "There is no longer any law. They arrest people just as in the past. They torture. A commission was organized to investigate this and it put together a ridiculous report. No one has any rights. They arrest and eliminate people like garbage. Previously, under the Shah, there was at least a vision, a vision of the Great Civilization. Today, even this does not exist."

Can one really imagine that this is the president of a country speaking about his own country and system? The Iranian nation must know whom Mr. Bani-Sadr is gladdening throughout the world with these declarations. How was his open letter to the Imam, in which he imputed to the Imam these accusations of rendering the Islamic Republic impotent, along with indirect charges concerning many difficulties, to the person of the Imam, spread all over the world?

We have access to a document which clarifies how it was spread around the world. One of the employees at the *Herald Tribune* exposed how in November 2, 1980, an Iranian came to its office and asked how much it would cost to publish an advertisement, though he did not want it to be presented as paid news page, but preferred it to be printed as news. The newspaper demanded a hefty sum for this advertisement and he balked at it. On January 16, 1981, he returned to the newspaper with a letter from its central offices in New York in his hand that instructed the publisher to publish Bani-Sadr's letter without the receipt of any money. And so, on the instructions of its New York central offices, that letter was published in full on that newspaper's front page.

[At this point, Hojjat ol-Eslam Khamenei showed the Majlis representatives and the observers present in the Majlis the front page of the *Herald Tribune* on which Mr. Bani-Sadr's letter was printed.--source]

Mr. Bani-Sadr's effort to embarrass the Islamic Republic no doubt fit in with the interests of the international enemies and was appreciated by them. This help cannot be interpreted as anything less than political unsuitability.

- 8) The minimal requirement for a president being suitable is that he keeps his range of close advisors, aides, and colleagues clear of elements with a bad record or reputation, or at least clear of dubious and suspect people. I have not considered it necessary to give a lengthy explanation of Mr. Bani-Sadr's circle since there have been exposés about Mr. Taqavi in the press. There is no need to take time with Mr. Fazlinezhad and some other gentlemen, documents about whom have been removed from the ministry.
- 9) Revealing the country's economic secrets, too, is another indication of Mr. Bani-Sadr's political unsuitability. Examples of this are his declaration of the rate at which Iran needs to export oil or the level of the country's reserve currency or declaring that the economy is paralyzed.

He did not notice that the low currency reserve in the eighth month of this year (as he had then plainly declared) cannot be considered the fault of a government that had gotten into office in the midst of the sixth month, but rather was an indication of the unsuitability of the administration that had been in charge of the course of the economy and the Central Bank over the nine previous months, and that it condemned him and the foundations established by his circle and not the Rajai government. In fact, he discredited the country of the Islamic Republic in the world and dealt a lethal blow to Iran's international economic credentials.

He clearly announced the volume of our currency reserves to bash Rajai and to say that the government has taken out a loan from the Central Bank, etc., and had come up short, while the regulation of money is the responsibility of the country's economic institutions, i.e., the Central Bank and the Ministry of Economy and Finance.

Then there is Mr. Engineer Sahabi who said yesterday that Bani-Sadr had been Minister of Economy and Finance, although this is false. Even after Mr. Bani-Sadr became president, he appointed a substitute for himself on the Council of the Revolution. This was just when he was opposed in appointing a minister by the Council of the Revolution. In other words, we exercised opposition and said that the candidate for the position must be ratified by the Council of the Revolution, while he himself wanted to appoint someone by himself. The details are many. He could have easily obtained his own weak majority in the Council of the Revolution, i.e., Mr. Bani-Sadr could have obtained a weak majority, i.e., half plus one, in the Council of the Revolution of that time, but in this regard, did what was in violation

of the law as in so many other cases.

10) On 30 Shahrivar 1359 [September 21, 1980], the Iraqi aggressors launched a major offensive against our country. Thirteen days before, Mr. Bani-Sadr had been the source of a series of domestic hostilities among the people and created an acrimonious atmosphere by igniting the fires of internal dissention and by raising issues which were inappropriate for a responsible individual, even in the least important occasions through a speech (17 Shahrivar) [September 8, 1980, a furious speech Bani-Sadr gave on the anniversary of a massacre which took place during the revolution against the Shah.] Was Bani-Sadr aware of the imminent arrival of war at that time? In any case, this could only be impiety and unsuitability.

In the opinion of I, your servant, Bani-Sadr had expected this attack. Elsewhere, he made it clear that he knew it was coming, but he is the sort of person for whom political schemes and conflicts normally take precedence over everything else, even in wartime. He could never hide examples of this attitude throughout the war. This can be seen in successive issues of his diary, in interviews and his speeches on Ashura/14 Esfand, in Qazvin and Esfahan and so on. I will now present an example in relation with the fall of the western part of dear Khorramshahr.

In a letter which I have before me and which I had written to him two days before this painful event, I wrote, “Regarding Khorramshahr and Abadan, my belief has been and remains that they must be protected with two mechanized infantry divisions or one infantry and one armored division on both sides of this city, i.e., one on the Khorramshahr-Shalamcheh axis and another on the intersection of the lines connecting Mahshahr-Abadan and Ahwaz-Abadan. Let them put tanks in barricades so they’ll be protected from the enemy’s anti-tank weapons and so that our anti-tank forces could take the opportunity to reach the enemy and strike it. You asked me in a telegram if I knew of any other forces, why I didn’t say so. I was surprised. The force of which I had information was the army, of which you are the commander. Indeed, there are infantry and armored forces stationed in Dezful which, as you yourself said, you inspect twice a day. I say that that force which has been gradually assembled for a month and has yet to be truly utilized might have part of it dispatched with this in mind.”

Just when I sent this letter to the Imam’s office and the Islamic Consultative Assembly’s secret files, I also sent it to the archives and to the Supreme Defense Council, in order to confirm the date. The story of the letter is that I came into the Imam’s presence. He made a few points in a brief message which was sent to all the

military chiefs through me. Among them was, “Regarding Abadan and Khuninshahr [Bloody City, the Islamic Revolutionary name for occupied Khorramshahr, which means Blissful City] I have the feeling that the officers are coming up short. If you cannot, tell me so that I can decide in this matter. I must answer to Islam and this people.” These were the Imam’s exact words as I noted them down, and I immediately sent a telegram to Mr. Bani-Sadr. Mr. Bani-Sadr replied to my telegram with a very angry telegram, the text of which is extant. He was extremely angry and offended with these questions and my statement, as if we were the one who owed him an answer and explanation, saying, “Why did you send such a telegram?” I wrote this letter in answer to his telegram. It is very intricate and I’ll read only part of it here. In a report he wrote those same days, which was not published in his newspaper *Enqelab-e Eslami* for certain reasons (If I remember correctly, an issue of *Enqelab-e Eslami* was published without the diary, a copy of which is now in my possession), he writes concerning this event, the question of Khorramshahr and our insistence on it, “A phone call arrived from Abadan saying that Khorramshahr had fallen. Colonel Razavifar, who was in charge of defending Khorramshahr, said he has hepatitis and kept repeating, “You had promised that you would help me by now and send forces. Why haven’t you sent forces? You are responsible before God and nation.” Dr. Sheibani then took the phone to scream and shout. I snapped at him a few times and said, “As if I had forces at hand to throw at you. That day, when you should have used your head, you didn’t. You hid the truth from me and left an open field for the opportunists and they took the axe up and uprooted everything. [Hojjat ol-Eslam Khamenei’s explanation: He was referring to the issue of uncovering the coup and arresting those involved in it who, according to him, were responsible for the fall of Khorramshahr, or perhaps he was referring to the enemy’s advance of 80 km into Iranian territory.] Who remained for us to send to you? You haven’t helped me at all. In every case and in every action you have abandoned us until it became a matter of life and death.”

On the next page, he again writes, “Of course, we will finish the battle. It is only the beginning of the story. Bigger difficulties lie ahead of us. I issued warnings, but they were all useless. On 17 Shahrivar [September 8], I once again I raised the problem and issued a warning. Unfortunately, the next day, the “Three Musketeers” began objecting to it, as everyone is aware. The President of the Majlis raised the issue in such a way that it was as if the Imam had a note passed to him suggesting that he should do it the way he did. It later became known that the Imam had said, “This has nothing to do with us. You yourself know whether to do that or not.

[Explanation by Hojjat ol-Eslam Khamenei: I realize that I must bear witness here. I came before the Imam. After 17 Shahrivar, he told me after chatting that Their Eminences [Ayatollah Sayyed Mohammad] Beheshti and [Hojattoleslam Ali-Akbar Hashemi[-Rafsanjani] have said nothing. He addressed some of Mr. Bani-Sadr's violations. It was the Imam's interpretation that I told these brothers and the rest of the brothers that same time, saying, "This is the Imam's interpretation. He said such-and-such."] Mr. Rajai went to that same meeting and became so bold as to say: 'If any of my ministers are insulted, I will never sit at the same table as the president; either he should be present or I, but we will never both sit at the same table ever again.' Indeed!! He claimed to be elected by the people. Again, pressure was brought upon me from all sides that I not follow up ... [A few lines later.-- source] Fine. These people who are so power-hungry, these people who wanted then, and want now all the instruments of power to be in their hands, where are they? Why aren't they coming to the aid of Abadan or Khorramshahr?" [He did not help Khorramshahr, and now that Mr. Rajai has become Prime Minister, he wants to go there?] He said, "He is bringing the popular forces there; five thousand, ten thousand. This then became 500, and even these never arrived. Yes, wherever there is danger, he is absent."

I have exposed the lies in this letter and written that we dispatched a popular force of five thousand and entered there. (We dispatched them, not I myself. In this case, I told the komiteh and the Revolutionary Guards; I contacted Mashhad and every place possible.) Five thousand people entered Ahvaz which we ourselves dispatched and they went to Mahshahr and Khorramshahr.

- 11) The president must strive to realize the Islamic Revolution's goals, and in this regard, attention to the principle line of the revolution and its Leader that is accepted by millions of people throughout the country.

The president's suitability is manifested in properly understanding the bases of the Leadership and the movement in the direction of its guidance. Mr. Bani-Sadr not only did not act along these lines, but was actually an obstacle to the Leadership and openly trampled on the Imam of the Muslim World's guidance in preserving the peace and preventing chaos-mongering. The open difference between his policy and the Imam's guidance can be discerned in what has happened in the past and beyond in how he behaved in the past few months, but it is better that we listen to what he himself has said with his own mouth and his own pen. In that same entry into his diary, he says,

We wanted to drive these groups away from us or get them out of the way with the people's help, but it was not possible. Whatever decision on a policy was taken turned into a disaster and yielded the opposite result of what was intended. The latter would be the Defense Council... On Eid Fitr, I came before the Imam. I told him about everything for fifty-five minutes in an utmost furious state of screaming. I later spoke to him and repeated myself, etc. Unfortunately, people whose job it is to make trouble had portrayed everything in a different light. The result was that now we have become an isolated people against an enemy which had prepared himself for such enmity from the start. I later spoke to him about the Majlis, saying, "Your Eminence, I do not want a weak Majlis, but this Majlis is weak. It is a Majlis which was elected under the circumstances it was elected under, to which people were elected who were elected. It is not a Majlis which speaks out of a sense of responsibility or knowledge or being informed about the country's affairs. In the course of the Majlis' life, the fruit of its efforts has been the Rajai government." I wrote in a letter to the Imam that the disaster this government has wrought is many more times worse than the disaster wrought by the war and enemy invasion, and nothing more...

12) The denial of absolute power is one of our revolution's features. Naturally, our republic refrains from accepting any other power and our constitution, too, is based on a division of powers and their apportionment between legal institutions. Mr. Bani-Sadr has had it quite the contrary. He always seeks and strives for absolute power. It was natural that there would be resistance to him and that he would call such resistance sabotage. It is regrettable that some still repeat this and lend legitimacy to a hunger for power in word and deed.

Contrary to the clear word of the Constitution, which considered power to be divided and each power independent, and contrary to the principles of popular rule, he believed that the Majlis must cooperate with the president. This is a blatant insult to the Majlis and the people's representatives that has been repeated by him many times. He repeatedly accused the judiciary – which was not prepared to become an instrument in his hands and to appoint those who sympathized with him to lofty posts there – of corruption and disobeying the law and the sharia, and the members of the Supreme Judicial Council, who had all been appointed by the Imam and included most prominent clerics, of being power-hungry and corrupt. In order to protect his absolute power, he did not even refrain from incorrect interpretations of the Constitution. On Farvardin 12, 1360 [April 9, 1981], he issued a communiqué,

documented with the clear text of the Constitution and Article Five of a declaration dated 25/12/59 [March 16, 1981] of the Revolution's Leader who had said, "Issues pertaining to defense shall be raised and pursued in the Supreme Defense Council and, after ratification, the decision to execute belongs to the Commander in Chief. Without this, no decision is to be made in defense matters. It is considered necessary that all organs, ministries, and government institutions and organizations be notified that all propaganda, opinions, suggestions, and political plans about the imposed war and any sort of measure in this regard which might have any sort of reflection in the world must be raised in the Supreme Defense Council so that it might be propagated and executed after ratification through the Commander in Chief of the Armed Forces." He wrote this up as a proclamation and documented it first by the Constitution and second by a commandment of the Imam.

There is absolutely no reference in the Constitution to the Supreme Defense Council being independent. There is a passing reference to it, in the context of the duties of the Leader, in which the Supreme Defense Council is not responsible for a single one of the duties which he mentioned. It was just like that in the command dated 25/12/59 [March 16, 1981], in which the Imam, having previously issued a declaration in accordance with which the Council of the Revolution, was responsible for all matters related to war, withdrew these duties from the Supreme Defense Council in the command of 25 Esfand [March 16, 1981] and considered its duties to be in accordance to what was stipulated by the Constitution. Mr. Bani-Sadr included a clear and blatant lie in his declaration and invoked it. His point was that it was Mr. Rajai who had at the same time issued a statement on international affairs. Mr. Bani-Sadr said that this was related to the war and asked what right he had to issue this statement about foreign policy, which is related to the war in one or two ways. This was Mr. Bani-Sadr's declaration and the way he took advantage of the Constitution.

And even in regard to the people, he declared in an interview that it is the people who must change and not him. In other words, the people must change in accordance with Mr. Bani-Sadr's way of thinking. It seems that the contradiction of this characteristic with piety and faith, which is the most important of the conditions for the presidency, is clearer than the sun.

- 13) The most important phenomenon that can be examined regarding Mr. Bani-Sadr's unsuitability is his disturbance of order. In whomever this is imaginable, it is unreasonable in a president. He has repeatedly called on the people, the workers, and the military to resist the existing order. It is as if he is trying to compensate for

his absence from Iran in the time of general resistance against the Pahlavi regime! It has reached the point that when he is interviewed in a foreign newspaper, he is called the head of the government's opposition, and he accepts this. Is this appeal related to what one of his friends said in a television interview, that he is awaiting a general crisis? This rabble-rousing, which has been reflected in the latest appearance and speech of Mr. Bani-Sadr in his post as the president, signifies drawing to his side groups of trouble-makers and does not simply signify provoking the simple man in the street. And now we witness street riots in Tehran for which Mr. Bani-Sadr is doubtless not without responsibility. If the president of a country throwing a country into chaos is not a sign of his being unfit and unsuitable, then what else could it mean?

- 14) Although they do not individually disqualify one from the presidency, Mr. Bani-Sadr's personal nature, too, plays a role and is effective. In his arrogance, he considers himself to be a great thinker of the century and his book [Islamic Economics] to be the greatest in the history of Islam, statements to which effect are, incidentally, in the same place in the Majlis' current secretariat. Then there is his gimmick of getting the army to think that if he were to leave office or be removed, they would all disappear, and thus try to make himself out to be an "angel of salvation" in the eyes of elements of the military so that he might use the army as a tool, even though the army never needed such an intermediary between itself and the revolution after the Imam's support and the people's declaration of fraternity. His hunger for prestige gave influence to flatterers in his inner circle. He was so megalomaniacal that he believed that after the Imam, there was no one more suitable than himself for the leadership. He had many other negative traits that render him unsuitable for the presidency of the Muslims and the leadership of a country with a Muslim population.

There are several other subjects which in my opinion are important, indeed, fundamental and which we have not broached. There is the issue of the proposed agreement of four non-aligned countries, about which he blatantly lied in his recent declaration. This was an agreement which had previously been raised in a session of the Supreme Defense Council and was one that, had I raised it and the honorable representatives and the people of Iran gotten word of what conditions it imposed on us, they would have rejected it unanimously. Two amendments to that agreement were raised in the Majlis, one by Mr. Rajai and the other by Your Servant, and were accepted, so that it might be considered acceptable, and we have not yet given a response to that agreement. But Mr. Bani-Sadr in his declaration acted as if this

agreement existed and the non-aligned countries should come and follow suit and that his removal as commander in chief has damaged this and set back an honorable end to the war, although this was a brazen lie.

Another issue is one or two important memoirs of the time of the Council of the Revolution. One is the hostages' being turned over from the Muslim Students Following the Imam's Line to the Council of the Revolution. This is an example of the sensational issues of those times within the Council of the Revolution. In those days, we turbaned members of the Council insistently opposed this and said that we were not prepared for it and would not accept it. Mr. Bani-Sadr and some other gentlemen of the Council insisted that we must take the hostages from the students and put them under the Council's control, and this was something requested by intermediating bodies and he insisted that it be done. The second is the issue of the appointment of the chief of radio and television; he had appointed one of Mr. Bani-Sadr's friends. Each of these is a story unto itself. But this story indicates a tendency in Mr. Bani-Sadr's actions, he who keeps chattering about the Constitution. Of course, we've had lots of such acts in those days. I can tick them off on my fingers. One of them was this issue. Another was the issue of purges. Mr. Bani-Sadr appointed someone for the job and signed off on it and introduced him, and the Council of the Revolution gave him authority and he performed all the country's purges. This was that same Mr. Fazlinezhad, who is in Mr. Bani-Sadr's office, and the ministry's reference for bringing documents was that same man. He decided on him and put him in charge by his own signature on behalf of the Council of the Revolution for purging and the performance of the purges throughout the country, except in the field of education, which did not pertain to him, came under this gentleman's purview. They created purge committees throughout the country and, in response to the people's protests, tried to cover up how they made use of it, and pretended that purges all were being carried out by clerics or elements to which they were opposed.

The matter of Mr. Farahi is of the same sort. He was once present in the Council of the Revolution when only a few hours previous the radio had announced that he had been appointed on behalf of the Council of the Revolution to run the radio and television network. Several hours later, when we participated in a session, we vehemently objected to his having done this. He said that he was appointed by election. We said that this issue had not been raised and that he had not been appointed. He said that he had taken a vote. We asked when this happened. He said that Dr. Sheibani had agreed. We asked, "Dr. Sheibani, did you agreed with him?"

He said, no. He then said that Mr. Bazargan had. Mr. Bazargan came and he, too, said that he had not voted for him. It then [became clear] that he had sat by the phone and called up Mr. Bazargan and said, "Mr. Bazargan, the rest are in accord. You should agree that Mr. Farahi should be in charge of the radio and television network too. Mr. Bazargan had said, "Fine." He then telephoned Mr. Sheibani and said, "Sir, the rest are in accord. Are you too?" In the same way, he obtained the agreement over the phone of the members of the Council of the Revolution. Of course, apparently he got this from six people which, including himself, made seven. We rejected this and said that this is not a legal vote. Of course, it had been announced by the president and announced on the radio that Mr. Farahi was in charge of the radio and television. The Council of the Revolution did not see fit to publically and clearly oppose this.

Another issue was the affair of the fatwas about popularity polls. He had conducted a poll whose result was that Mr. Bani-Sadr (and perhaps I have the numbers wrong, I don't correctly recall, but approximately speaking) had about 80% support among the people, the Imam, 53%, and so on for the rest. They brought this into the Council of the Revolution and said, "Our poll shows that I am now more popular among the people than the Imam!" He had even said as much in a foreign interview and this was then raised in the Council of the Revolution. His Eminence Beheshti asked, "Did you say that?" He said, "No. It's a lie." He did not remember that he had said this to us in the Council of the Revolution and expressed complete ignorance of the matter.

Mr. Bani-Sadr began his activity with such an attitude toward the people and society and so continues it. Your Servant imagines that with all these details, only a twentieth would be enough to confirm his unsuitability. If I, Your Servant, ought to say three times as much as I've said, I am ready and able. The issue of his lack of qualifications is clear. Truly, if anyone is not satisfied by all these statements and proofs and evidence that Mr. Bani-Sadr lacks the political qualifications and hasn't the political, moral, etc. suitability to hold the presidency, it must be said that, say, he has not been in this session and listened. For if anyone listened to what has been said and not arrived at this conclusion, he is unacceptable.

As for the matter of Hoveizeh, yesterday, Ms. A`zam Taleqani quoted something and it is my duty to say, gentlemen, I, Your Servant, was myself present in that region on Dey 15. On that day, our forces attacked the Iraqi forces. Here, I consider it necessary to thank from this tribune Colonel Lotfi, the commander of that force who on that day fought in the front ranks with courage, faith, and disregard for his

own life and was always in the field of battle, rushing from this side to that, and praise his memory. I saw him as a competent and courageous officer in this affair. It was the field of battle. Our forces attacked. The enemy's forces collapsed and one of our armies was in serious jeopardy and moved.

Of course, the boys of the Revolutionary Guards, too, were there around two or two thirty in that same area. I saw that those same boys who were martyred were between Hoveizeh and that area of the front lines and they were running towards the front lines and went to the edge of Karkheh Kur. In other words, they were heading from west to east while the enemy forces were heading in the opposite direction. They were fleeing to join up with their forces which were in Dobb-e Hardan, which is in the west of Ahvaz and in the east of this region we were talking about. I told some of my brothers that our forces were also advancing. Don't rush. And they said, "No, we want to go." I considered no one culpable in this episode. I was also present on the next day, the sixteenth, till about three or three thirty and in the afternoon, when Mr. Bani-Sadr was also present and our forces were gradually beginning to suffer losses. What happened was that a large relief column had come for the Iraqi forces and they were firing at our forces' flank, something we had not anticipated and which had not been considered by our forces or intelligence institution. And so our forces began a retreat. It was between three or three thirty that I rushed to the city in which there was a base for that other army and presented myself and emphasized to the commanders and officers and suggested that they enter the fray from the other side. Some of the other military brothers came to gear up and all struggled in earnest for that whole hour. In other words, I didn't see anyone, military or not, who did not struggle. Of course, that hour I arrived, Mr. Bani-Sadr was not present. Either he was eating or was reciting his prayers or was asleep. Whatever the case, he was not there. But an hour or two after our arrival, there he was. He was indeed there for a few hours, more or less, and he was there when our forces were destroyed and then came to relate this to us.

In any case, when our boys were getting martyred in Hoveiseh, I do not absolutely state this never happened, but I never saw anyone deliberately prevaricating or being weak or treacherous in any way (God forbid!). When I heard yesterday that a number of people said that this was all Mr. Bani-Sadr's fault, no, we have enough problems and logical criticisms of Mr. Bani-Sadr that we have no need to accuse him in this matter, which has no way of being confirmed. I do not consider this Bani-Sadr's fault. In other words, according to my determination, as far as I know, it is not Bani-Sadr's fault. If Bani-Sadr is guilty--which he certainly is--it is in other

matters.

And peace be upon you and God's mercy.

۱۳۶۰/۰۳/۳۱

نطق در مجلس شورای اسلامی در جلسه بررسی کفایت سیاسی بنی‌صدر

بسم الله الرحمن الرحيم

در این لحظات حساسی که یکی از سرنوشت‌سازترین صفحات تاریخی ایران رقم زده می‌شود، از خدا می‌خواهم که مرا به آنچه که رضای اوست، هدایت کند و از طغیان زبان و دل و غلبه‌ی هوی و هوس نگه دارد. و اکنون که پس از يك سکوت و بردباری طولانی و دردناک، فرصت و تکلیف گفتن و افشا کردن داده است نیز مانند گذشته ما را مدد رساند، یاری کند.

مخاطب این سخن، شما نمایندگان مردم هستید و آن‌گاه همه‌ی ملت ایران و بالأخره تاریخ و نسل‌های آینده که در کار ما به دقت نظر خواهند کرد و من با این توجه، در محضر خدا و در حضور شما و همه‌ی کسانی که این سخن را خواهند شنید، اعلام می‌کنم که این‌جانب آقای بنی‌صدر رئیس‌جمهور را دارای کفایت سیاسی برای اشغال پست خطیر ریاست جمهوری نمی‌دانم.

پیش از آن که به دلایل متعدد خود در اثبات این ادعا پردازم، لازم می‌دانم که اول کفایت سیاسی را که در اصل 110 قانون اساسی به آن اشاره شده، معنا کنم.

کفایت سیاسی یعنی این که شخص برای اداره‌ی مسئولیتی که بر عهده‌ی او گذاشته

شده، کافی و صالح نباشد. فقدان کفایت سیاسی یعنی در هنگامی که وی آن شرایطی را که برای انجام این مسئولیت در قانون اساسی معین شده، فاقد باشد و کمبود یا عیبی داشته باشد که با آن صفات مقررہ منافی است. اصل 115 قانون اساسی صفات لازم برای ریاست جمهوری را از جمله امانت و تقوی، اعتقاد به مبانی جمهوری اسلامی و مدیر بودن می‌داند. هرکدام از صفات بالا که در شخصی نباشد، وی برای احراز این مقام فاقد کفایت و صلاحیت است.

با این زمینه، اکنون می‌توان به بررسی وضع آقای بنی‌صدر در رابطه با مقام ریاست جمهوری پرداخت. درباره‌ی عدم کفایت آقای بنی‌صدر، یعنی فقدان برخی از این صفات در ایشان، برادران مطالبی قبلاً اظهار کردند که هیچ جوابی از سوی مخالفان طرح به آن مطلب داده نشده است، و به عکس برخی از مخالفان به جای آن که دلیلی بر کفایت آقای بنی‌صدر بیاورند و یا دلایل موافقان طرح را رد کنند، غالباً با تکیه بر شعار و احساسات سعی کرده‌اند حقیقت را بپوشانند.

لازم می‌دانم تذکر بدهم نظر من به مخالفینی است که دیروز در آغاز طرح بحث، درباره‌ی مخالفت صحبت کرده‌اند و فرصت را مغتنم شمرده‌اند تا حرف‌های دل خود و حتی نظرات ویژه‌ی خود در مخالفت با جریان فقاقت را که امروز در برابر تخلفات و عدم صلاحیت‌های آقای بنی‌صدر مقاومت می‌کند، به عنوان دفاع از آقای بنی‌صدر در این تریبون بگویند.

این عمل تا به آنجا عجولانه و ناشیانه انجام گرفت که اولین مخالف پیش از آن که حتی يك كلمه درباره‌ی عدم کفایت آقای بنی‌صدر در مجلس گفته باشد، اظهار داشت که دلایل ادراك شده مربوط به تخلفات آقای بنی‌صدر است نه مربوط به عدم کفایت وی و بلافاصله ایراد گرفت که این دخالت قوه‌ی مقننه در قوه قضائیه است.

در اظهارات مخالفان طرح، اصرار عجیبی شد که اثبات عدم کفایت آقای بنی‌صدر را به يك دشمنی شخصی با بنی‌صدر یا به يك جریان حزبی یا سیاسی برگرداند و این برخلاف واقع است.

این يك خصومت شخصی یا جریان حزبی نیست. يك تکلیف شرعی و مسئولیت الهی و پاسخ به يك خواست مردمی و عمومی است. اگر نگرانی حفظ انقلاب و اسلام و لزوم ادای مسئولیت در قبال مردم نبود و ما حاضر می‌شدیم آقای بنی‌صدر را با همه‌ی عیوب و اشکالات تحمل کنیم و از مسئولیت الهی نمی‌اندیشیدیم، یقیناً نه آقای بنی‌صدر و نه شاید همین برادران، ما را به انحصارطلبی و قدرت‌گرایی و امثالهم متهم نمی‌کردند.

ما به خاطر خدا و در پاسخ به اطمینانی که امام امت ابراز می‌فرمودند و به خاطر مسئولیت سنگینی که در شورای انقلاب برعهده داشتیم، همواره در برابر جهت‌گیری‌های غرب و موج فرهنگ بیگانه از اسلام که به دست آنان گسترش می‌یافت، مقاومت می‌کردیم و این برای آقای بنی‌صدر و جناحی که وی را بهترین سنگر خود می‌شناخت، غیر قابل تحمل بود و همین بود که آن همه اتهام‌ها و اهانت‌ها را به دنبال می‌آورد.

یکی از مخالفین طرح به عنوان دفاع از آقای بنی‌صدر اظهار کردند که مخالفان وی برکناری او از فرماندهی کل قوا را مورد بهره‌برداری قرار داده و جو را متشنج کرده‌اند و مجال سخن برای او نگذاشته‌اند.

این برادر محترم گویا فراموش کرده است که آقای بنی‌صدر در پاسخ به اقدام امام در برکناری وی اعلامیه‌ای داد که با این که سرشار از کذب و قلب حقیقت بود و در آن مردم را تحریک در مقابل دولت و به شورش و برهم زدن نظم عمومی کرده بود، اجازه یافت که از همین تریبون مجلس خوانده و از طریق رادیو و رسانه‌های گروهی در سراسر کشور پخش شود و البته

پیش از آن، بسیاری از رادیوهای وابسته به شبکه‌ی تبلیغاتی صهیونیستی پخش شده بود.

اگر آقای بنی‌صدر در مجلس حضور ندارد، هستند آقایانی که همان ادعاهای بی‌دلیل و تهمت‌های ناروایی را که بیش از يك سال است آقای بنی‌صدر با استفاده از همه‌گونه وسائل ارتباط جمعی و بسیاری شیوه‌های تبلیغاتی تحمیل و بارها در سخنرانی و مصاحبه و مقاله گفته و نوشته و کوشیده‌اند تا به خورد اذهان بسیاری از بی‌خبران دهد و البته هرگز موفق هم نشده‌اند. باز هم تکرار کنند و غیرمنصفانه دیگران را شکنجه‌گر و او را فریاد کننده و دیگران را متعرض و او را مدافع جلوه دهند.

بله آقایان، جای آقای بنی‌صدر خالی نیست. به جز شما که بلندگویان اوئید، ایشان يك سال و نیم است می‌گوید و می‌نویسد و در مقابل جوابی متناسب با آن همه، اکنون شما هم بخشی از آن را تکرار می‌کنید. گفته‌اند کاش ایشان شخصاً حضور می‌یافت و هرچه می‌خواست هجوم تبلیغاتی نمی‌شنود. ایشان همه‌ی حرف‌های خود را که می‌گفت تا بر شما نیز يك بار دیگر ثابت شود که وی حرفی را که نگفته باشد، ندارد.

و این دیگران هستند که گفتنی‌های فروخورده‌ای که برای مصلحت انقلاب و اسلام ناگفته گذاشته‌اند، بر زبان دارند. ما از این برادران گله‌ای نمی‌توانیم داشته باشیم. چرا که پذیرفته‌ایم که آنچه امروز همیشه در مقابل خط انقلاب و اسلام راستین ایستاده و با آن در افتاده، يك جریان است و این برادران اگر حتی چنانچه اظهار می‌کنند، با آقای بنی‌صدر مخالف هم باشند، نمی‌توانند ربط خود را به آن جریان پوشیده نگه دارند. طیفی که امروز بر محور آقای بنی‌صدر، با دولت‌مردان مکتبی مبارزه می‌کند، شامل این عناصر نیز هست.

برادران مخالف با اشاره به حضور مردم در خیابان‌ها و تشویق آقای رجایی که از آنان به نام حزب‌الله نام می‌برد، این کار را خلاف مصلحت و روشی غیر منطقی دانسته، اظهار داشته‌اند

که با تحریک مردم هیچ مسئله‌ای حل نمی‌شود. این برادران گویا فراموش کرده‌اند که مردم را آقای رجایی به خیابان‌ها نکشانید. این حضور کوبنده و قاطع مردم فقط و فقط هنر شور و انگیزه ایمانی خود آنان و صدای رسا و همیشه نافذ امام امت بود و همیشه چنین بوده است. در گذشته هم هیچ عامل دیگری نمی‌توانست مردم را به حضور در صحنه وادار کند. نه فقط امروز، در گذشته هم شما نه این حرکت را به درستی می‌شناختید و نه بر آن توانایی داشتید و فرق میان امام بر حق این امت با مدعیان مبارزه‌ی سیاسی را نمی‌دانستید. او به مردم تکیه می‌کند، از آن‌ها مسئولیت می‌خواهد، به آن‌ها اعتماد می‌کند، برای آن‌ها ارزش قائل است و مدعیان سیاست از این همه غافل و از خیرات آن محرومند.

روزی که امام به ایران آمده بودند نیز بودند کسانی از مدعیان که امام را به لحاظ صرف وقت طولانی در اجتماعات فشرده‌ی مردم ملامت می‌کردند و به جای آن، نشست و برخاست با سیاسیون و به قول خودشان با آدم‌های حسابی را پیشنهاد می‌نمودند. «حزب‌الله» که آقای رجائی از آنان تشکر کرد و باید هم می‌کرد، همین مردم کوچه و بازار و همین عامه‌ی مردم متوسط و پایین هستند که رجل سیاسی تحقیرشان می‌کند. مجاهد [مجاهدین خلق] و پیکاری و غیره هم می‌زند و می‌کشد و هم متهمشان می‌سازد و روشنفکر نمای وابسته به شرق و غرب باران تهمت و افترا را بر سرشان می‌بارد. در عین حال بار اصلی انقلاب بر دوش آن‌هاست، ارتش و سپاه و بسیج متشکل از آن‌هاست، جبهه‌ها و پشت جبهه‌ها گرم از آن‌هاست، دشمن نگران حضور آن‌هاست و امام امت پشتیبان و مدافع آن‌هاست و من نیز به عنوان یکی از همین مردم به آن‌ها از همین تریبون توصیه می‌کنم که حضور خود را حفظ کنند. و صحنه را برای دشمن خالی نکنند.

آخرین نکته‌ای که در این مقدمه می‌خواهم بگنجانم، این است که عشق به جمهوری اسلامی ما را هم مثل آن برادری که دیروز سخن گفت، وادار به حراست از نهاد ریاست جمهوری و حمایت از اولین ریاست جمهوری می‌کرد. همین احساس موجب آن شد که ما با

این که آقای بنی‌صدر را از اول صالح برای احراز این مقام نمی‌دانستیم، پس از آن که انتخاب شد، از او دفاع کردیم. این‌جانب در نماز جمعه بارها و بارها از او حمایت کردم و مردم را به حمایت از او دعوت کردم و علی‌رغم آن همه فشار تبلیغاتی نسبت به جریان خط امام، عکس‌العمل نشان ندادم. اما جان کلام این‌جاست که وقتی وجود او با استفاده از انواع روش‌های تخریبی برای همین جمهوری به صورت آتشی بی‌علاج درمی‌آید و او در مقام ریاست جمهوری بزرگ‌ترین مدعی جمهوری اسلامی و تحقیرکننده‌ی آن و بلندگوی مخالفان آن می‌شود، آیا باز هم حمایت از او به معنی حمایت از جمهوری اسلامی است؟ نه برادر، منصفانه قضاوت کن.

هیچ حمایتی از بنی‌صدر ارزش واقعی و عملی حمایت امام از او را نداشت. اما دیدید که امام هنگامی که پس از يك سال صبر و سکوت دردآلود مشاهده کردند که همچنان خط نفاق و ارتداد و کفر و استکبار سنگر مستحکمی در وجود آقای بنی‌صدر یافته است، حمایت خود را از او سلب کرده‌اند و این را برای خود تکلیف دانسته‌اند. شما که به حمایت امام تا اسفند 59 تکیه می‌کنید، چرا به سلب امام در خرداد 60 تکیه نمی‌کنید؟ اگر عمل امام برای ما و شما حکمت‌آمیز و قابل پیروی است، چرا میان دو عمل امام تفاوت قائلید؟ بیایید به راستی بر این انقلاب، بر این مردم و بر این جمهوری و بر این همه خون به ناحق ریخته دل بسوزانیم. اختلاف نظرها و دودستگی‌ها را در قضاوت‌هایی که به سرنوشت ملت ما مربوط است، دخالت ندهیم و خدا را حاضر و ناظر بشماریم.

اکنون به اصل مسئله می‌رسیم و من دلایل خودم را در موارد زیر خلاصه می‌کنم. البته بعضی از این دلایل شاید به همین زبانی که من خواهم گفتم یا به زبان دیگری گفته شده، البته دلایلی هم هست که تا کنون ذکر نشده.

رئیس جمهور صلاحیت و کفایت خود را باید در احترام به نهادهای قانونی ثابت کند. چرا 1-

که مشروعیت او مبتنی بر حرمت قانون اساسی‌ای است که آن نهادها بخشی از تحقق خارجی آن را تشکیل می‌دهند. آقای بنی‌صدر بارها به نهادهای قانونی بی‌حرمتی روا داشته و به این طریق پایه‌ی مشروعیت خود را سست کرده است. نمونه: امضا نکردن لوایح مصوبه‌ی مجلس، اهانت به شورای نگهبان و شورای عالی قضائی، متهم کردن مجلس شورای اسلامی، اهانت دائمی و مستمر به کابینه و شخص رئیس دولت، مخالفت آشکار و پنهان با سپاه پاسداران و جهاد سازندگی و دیگر نهادهای انقلابی و قانونی. وقتی رئیس‌جمهور با بی‌حرمتی به این نهادهای قانونی، خود را که جزئی از مجموعه دولت است، از آن جدا می‌کند، در حقیقت قانون اساسی را که قاعده‌ی وجود خود اوست، سست می‌کند که این حد اعلا‌ی بی‌کفایتی است.

رئیس‌جمهور بالاترین مقامی است که حفظ حرمت نظام جمهوری اسلامی از او انتظار 2- می‌رود. تحقیر جمهوری تحقیر رئیس‌جمهوری است. آقای بنی‌صدر در يك جمله‌ی کوتاه، جمهوری اسلامی و نهاد ریاست جمهوری را تحقیر می‌کند: «این جمهوری جمهوری نیست که من فخر کنم رئیس آن باشم.» در این جمله‌ی معروف و زبان‌زد فقط از يك چیز ستایش شده و آن شخص ابوالحسن بنی‌صدر است. هیچ فرهنگی نمی‌تواند شخصی را که برای بزرگ قلمداد کردن خود، در عین حال مقام ریاست جمهوری و نظام جمهوری اسلامی را تحقیر می‌کند، دارای کفایت و شایستگی سیاسی بداند.

آقای بنی‌صدر در مقابله با کسانی که وی آن‌ها را دشمن خود فرض می‌کرد، از هیچ 3- اقدامی کوتاهی نکرد و حتی از این که رویه‌های تخریبی‌اش اساس جمهوری و استقلال کشور را خدشه‌دار می‌کند، پروایی نورزید. شاید امروز بالأخره وقت آن رسیده باشد که بپرسیم ماجرای بحران عمومی که یکی از نزدیکان و مشاوران وی در مناظره‌ی کذایی تلویزیونی مطرح کرد، واقعاً چه بود؟ سندهای افشاگرانه‌ای در این زمینه در دست است. بر اساس صورت‌جلسات یکی از جمع مشاوران و هم‌فکران نزدیک ایشان- این صورت‌جلسه همین‌جا

موجود است- یکی از نقشه‌های آنان این بوده است که پس از روی کار آمدن دولتی که مجلس به آن رأی تمایل داد، آقای بنی‌صدر او را نمی‌پسندد، با کارشکنی‌ها و مخالف‌خوانی‌ها جلوی موفقیت او را بگیرند تا بی‌آبرو و ساقط شود و با يك جدال سیاسی، کارها را خود قبضه کنند.

رفتار نخست‌وزیر آقای بنی‌صدر و دوستانش در مقابله با دولت آقای رجایی قدم به قدم نشان‌دهنده‌ی همین طرح است. تقوای سیاسی و تعهد اسلامی که شرط اصلی ریاست جمهوری است، چنین روشی را نفی می‌کند و هرگز با آن نمی‌سازد.

در انقلاب و نیز در جمهوری ما که ثمره‌ی آن بود، ویژگی بارز چشم‌گیری می‌توانست آن را -4 از همه‌ی تجربه‌های متشابه متمایز کند. «حقیقت‌گرایی» به جای «سیاست‌گرایی» بوده. همه چیز در روش و رفتار امام و در خطوط سیاسی داخلی و خارجی ما از چنین روشی خبر می‌داد. آقای بنی‌صدر در مقام ریاست جمهوری این روش را نقض کرد و سیاست‌بازی را جانشین حقیقت‌گرایی کرد. نمونه‌ی این رفتار را در ایشان می‌توان به وضوح و تکرار دید.

از آن جمله است موضع‌گیری در مقابل گروه‌ها و گروهک‌ها. پیش از ریاست جمهوری، مجاهدین را به نحوی محکوم کرد. پس از ریاست جمهوری که به سازمان‌دهی آنان احساس نیاز می‌کرد، آنها را به خود نزدیک ساخت. کارت حمل سلاح برای آنان صادر کرد و از عناصر و سازمان‌دهی آنان برای اداره‌ی اجتماعاتی که تشکیل آن را برای مقاصد خود لازم می‌شمرد، بهره گرفت. سندی به خط و امضای رجوی در دست است که حاکی از هم‌فکری و همکاری آنان با آقای بنی‌صدر در رابطه با انتخابات مجلس شورای اسلامی و نقض طرح دومرحله‌ای و بعضی مطالب دیگر است. لحن حرف در این نامه که به خط رجوی است، خطاب به آقای بنی‌صدر جوری است که حاکی از استمرار روابط ایشان می‌باشد. این آقایان خیلی صمیمی و دوستانه پیشنهاد می‌کنند و نظر می‌دهند، سؤال می‌کنند و اعلام هم‌فکری

می‌کنند.

از آن جمله از موضع‌گیری او نسبت به امام، همین اواخر به ظاهر خود را به امام متعهد وانمود می‌کرد. امام را پدر و مراد خود می‌نامید و نام امام، آری فقط نام را گرامی می‌داشت، اما در عمل همه‌ی جوانب دیگر ولایت فقیه را مورد تعرض قرار می‌داد. امام از سپاه با آن لحن تجلیل می‌کرد و او سپاه را مکرراً، از جمله در 14 اسفند در سخنرانی و غیره، به صراحت می‌کوبید. امام تصرف لانه جاسوسی را انقلاب دوم می‌نامید و او بارها آن را رد می‌کرد. امام قبل از عاشورا به روزنامه‌ها اعتراض کرد و بر آنان به خاطر پرداختن به مسائل تفرقه‌انگیز و تشنج‌انگیز نهیب زد و او در سخنرانی عاشورا گفت که جنگ موجب آن نمی‌شود که روزنامه‌ها محدود شوند. امام هیئت سه نفری را حاکم ساخت و او آن را بی‌اعتبار دانست. امام شورای عالی قضائی را معتبر و مرجع شمرد، او آن را غیر قانونی اعلام کرد. امام در اسفند 59 روزنامه‌ها را موظف به سکوت و عدم تعرض به هم‌دیگر نمود، او در اولین شماره‌ی روزنامه‌اش در فروردین 1360 کارنامه‌ی خود را سرشار از مطالب خلاف حقیقت و تشنج‌انگیز منتشر کرد.

یکی از اصول اخلاقی اسلام و مصداق بارز تقوا و امانت که جزء صلاحیت‌ها و شرایط رئیس‌جمهور در قانون اساسی به شمار آمده است. صداقت و راست‌گویی است. آقای بنی‌صدر این شرط را نقض کرده و اساس کار خود را بر عدم صداقت در اظهار و در عمل نهاده است.

مثال، بهره‌ی بانکی است که قبلاً بارها گفته‌ام و تکرار نمی‌کنم. اما مثال برجسته و واضح، مسأله‌ی گارد ریاست جمهوری است. به دنبال اعتراض‌هایی که در طی عمل‌کرد روز 14 اسفند نسبت به گارد ایشان در سطح جامعه مشاهده شد، ایشان بارها حضور گارد ریاست جمهوری را منکر شد و در کارنامه‌ی خود صریحاً نوشت «مرا گاردی نیست.» در اختیار

این‌جانب يك پرونده‌ی قطور درباره‌ی گارد ریاست جمهوری است. این پرونده بخشی از پرونده‌ی مربوط به گارد ریاست جمهوری است که دو برابر این است و آنچه در اختیار بنده است، وجود چنان گاردی که در اوایل سال 1359 تشکیل شد و حتی از مریمان کره‌ای برای آموزش آن کمک گرفته شده است، مدلل می‌سازد. از آن همه فقط به يك برگ اکتفا می‌کنم و بقیه در دسترس است. این نامه‌ای است که آقای بنی‌صدر در تاریخ 25/3/59 نوشته‌اند: «سرکار سرهنگ سیروس پرچمدار، به موجب این فرمان -توجه به تعبیرات بکنید- از تاریخ 11/2/59 به سمت مسؤول گارد حفاظت ریاست جمهوری اسلامی ایران منصوب می‌گردید. ضروری است هرچه سریع‌تر نسبت به سازمان‌دهی و آموزش اقدام و از بروز هرگونه بی‌نظمی در کلیه‌ی مراسم، جلوگیری به عمل آورید. رئیس جمهور دکتر ابوالحسن بنی‌صدر -امضای او که پای ورقه موجود است

ایشان با وجود چنین فرمانی، این طور صریح در کارنامه نوشته مرا گاردی نیست. عوامل ایشان هم شروع کردند مقدمه‌چینی که بله، ایشان گاردی ندارند. به دنبال شایعه‌ی مسافرت دو تن از یاران ایشان به اروپا و شاید امریکا برای مقاصد نامعلوم، ایشان روز 14 اسفند با کمال صراحت و جسارت این شایعه را مطرح کرد. برای اثبات دروغ بودن آن، آن دو نفر مشار الیه را که آقایان منصور فرهنگ و سنجابی بودند، در تریبون نزد خود فراخواند و به مردم نشان داد و حضور آنان در آن ساعت را دلیل دروغ بودن شایعه‌ی مسافرت آنان قلمداد کرد.

سندی در اختیار هست که مسافرت آقای منصور فرهنگ را که مضمون شایعه‌ی تکذیب شده است، مسلم می‌سازد. سند: «وزارت امور خارجه، اداره‌ی گذرنامه. خواهشمند است دستور فرمایید جهت جناب آقای دکتر منصور فرهنگ و احمد تاجیک، مشاورین ریاست جمهوری که برای انجام مأموریتی عازم کشورهای فرانسه، انگلیس، ایتالیا، آلمان غربی، اتریش و سوئد هستند، گذرنامه‌ی سیاسی صادر و روادید لازم را تهیه فرمایید. فیش مبلغ

چهل هزار یال پول عوارض خروج و چهار قطعه عکس و رونوشت شناسنامه مشار الیها
«پیوست می‌باشد».

البته بعد، در زیرش رئیس دفتر ریاست جمهوری، آقای تقوی آن را امضا کرده‌اند. در کنار این امضا هم با خط آقای تقوی نوشته است که به اداره‌ی امور مالی ایفاد می‌گردد تا نسبت به مورد مبلغ چهل هزار ریال که بابت عوارض هست، اداره‌ی امور مالی آن را بدهند و نیز بلیت رفت و برگشت را تهیه کنند.

در مورد شایعه‌ی اقامت ایشان در يك كاخ، بارها نوشت و گفت که من هیچ خانه‌ای از خود ندارم و در هیچ کاخی سکونت نمی‌کنم. این‌جانب خود و همه اعضای شورای انقلاب سابق و دیگران شك ندارند که ایشان تا آخرین روز اقامت خود در تهران، در کاخ یکی از اعضای خانواده‌ی رژیم سابق که در مجاورت نخست‌وزیری که محل کارشان بود و با همان تزئینات و تشریفات دست‌نخورده باقی مانده، زندگی می‌کرد. در ایام اقامت در دزفول نیز در کاخ سلطنتی -در پایگاه هوایی دزفول است- اقامت داشت. این‌جانب در هر دو محل ایشان را زیارت کرده و به آن شهادت می‌دهم. این وضع تقوا و امانت و صراحت ایشان است. آیا با این وجود کسی می‌تواند مدعی کفایت و صلاحیت لازم در ایشان باشد؟ مثال دیگر وابستگی ایشان به جبهه ملی است که بارها آن را انکار کرده‌اند و مثال‌های فراوان دیگر

بی‌شك چهره‌ی منور و شخصیت والای معنوی و روحانی و هوشمندی و قاطعیت امام 5- خمینی سنگین‌ترین وزنه‌ی انقلاب و جمهوری ماست. حضور مردم در صحنه وزنه‌ی عظیم دیگری است که دشمن را مأیوس می‌کند و نظام جمهوری اسلامی صحنه‌ی اقدام و مجاهدت امام و امت است. هم‌اکنون آیا کوشش عمدی یا سهوی در بی‌قدر کردن این عظمت‌ها به چه تعبیر می‌شود؟ به خیانت یا عدم کفایت؟ فعلاً ما به دومی اکتفا می‌کنیم.

اکنون به شاه‌کارهای آقای بنی‌صدر در این مورد توجه کنید. در مصاحبه با مجله‌ی «لوماتن» خبرنگار می‌پرسد آیا امام خمینی از این وضع نگران نیست؟ بنی‌صدر: «چرا. مسلماً من به او نامه نوشته‌ام و در این باره با او صحبت کرده‌ام. امام فقط به اخبار و اطلاعاتی که دریافت می‌کند و طبق طرز فکر خاص خود عمل می‌کند. از آنچه می‌بینیم و تجربه‌ای که در عمل به دست می‌آورم، این نتیجه حاصل می‌شود که امام با واقعیت تماس مستقیم ندارد. شاید «هم عقیده دارد که اگر از تمام این مسائل سخن گفته شود، مردم ناامید خواهند شد».

در مصاحبه با «میدل ایست» هم درباره‌ی محدود بودن اطلاعات امام مطالبی هست که البته این مصاحبه، از مصاحبه‌های مفصل و تکان‌دهنده است. در این مصاحبه، دو بار درباره‌ی امام صحبت می‌کند و هر دو بار می‌گوید که به امام اطلاعات نادرستی می‌دهند. در این تعبیر ایشان، امام يك فرد ساده‌ای است که آن‌جا نشسته است، می‌روند و به او خبر می‌دهند و ایشان هم بر طبق آن خبرها نظر می‌دهند. -تاریخ این مصاحبه 8/1/1360 است.- در بخش دیگری از همین مصاحبه درباره‌ی نظام جمهوری اسلامی، آقای بنی‌صدر می‌گوید: «قبلاً، یعنی در دوران شاه، لاف‌ل دورنمایی وجود داشت؛ دورنماهای تمدن بزرگ، امروز حتی «این هم وجود ندارد».

در بخش دیگری از همین مصاحبه درباره‌ی حضور مردم در صحنه می‌گوید: «لطیفه‌ای در ایران جاری است؛ طالقانی از بهشت تلگرامی به امام خمینی می‌فرستد که من در بهشت با شاه ملاقات کرده‌ام، اما از شهیدان انقلاب خبری نبود.» بنی‌صدر اضافه می‌کند: «این وحشتناک، ولی گویا و پرمفهوم است.» من از ملت ایران می‌پرسم آیا در ایران شما چنین لطیفه‌ای هست که مضمون آن بی‌ایمانی به خون شهدای انقلاب و در مقابل، ایمان به شاه یعنی قاتل این شهدا باشد؟ آیا این لطیفه را ذهن بی‌اعتقاد آقای بنی‌صدر به انقلاب و خون‌های شهدای انقلاب نساخته و نپرداخته است؟

[در آرشیو موجود نیست] -6

رئیس جمهور باید حیثیت جمهوری را در خارج از کشور حفظ کند. تخلف از این کار قطعاً اگر -7- خیانت نباشد، بی‌کفایتی سیاسی و اخلاقی و خیلی بی‌کفایتی‌های دیگری است.

در طول 9 ماه گذشته، یعنی اوایل تشکیل دولت جدید و پیش از آن، بزرگ‌ترین بلندگوی تبلیغاتی علیه رژیم جمهوری اسلامی، آقای بنی‌صدر بود و شگفتا که با اصرار در مطبوعات خارج نیز درج و منتشر شد. دولت رجایی را مصیبتی بالاتر از جنگ دانستن، دولت اسلامی را يك دولت بی‌قانون معرفی کردن، این‌ها عیناً تعبیرات ایشان است که در مصاحبه‌های خارجی ایشان وجود دارد و در نزد من هم الان موجود است، آزادی را در ایران به کلی پای‌مال شده وانمود کردن، شایعه‌ی شکنجه را علیرغم گزارش صلیب سرخ و نیز کمیسیون تحقیق در سطح عالم گستردن و خلاصه رژیم کنونی را از رژیم شاه هم بدتر معرفی کردن، جزو شاه‌بیت‌های اظهارات آقای بنی‌صدر است. به گوشه‌ای از مصاحبه با لوماتن توجه کنید:

آقای بنی‌صدر: «اکنون دیگر قانون وجود ندارد. چون گذشته افراد را دستگیر می‌کنند. شکنجه می‌دهند. کمیسیونی برای تحقیق در این مورد تشکیل شد و گزارش مسخره‌ای نیز تنظیم کرده‌اند. انسان هیچ حقی ندارد. او را دستگیر می‌کنند و چون زباله از بین می‌برند. قبلاً «لااقل دورنماهایی وجود داشت؛ دورنماهای تمدن بزرگ، امروز حتی این هم وجود ندارد

آیا واقعاً می‌توان تصور کرد که این رئیس جمهور يك کشور است که درباره‌ی کشور و نظام خود سخن می‌گوید؟ ملت ایران باید بداند که آقای بنی‌صدر با این اظهارات چه کسانی را در سطح جهان خشنود می‌کرد. نامه‌ی سرگشاده‌ی آقای بنی‌صدر به امام که در آن، همه‌ی این اتهامات بی‌قدر کننده‌ی جمهوری اسلامی، به اضافه‌ی نسبت تلویحی خیلی از اشکالات به شخص امام گنجانیده شده است، چگونه یخش شد و چگونه در سطح جهان منتشر

گشت؟

در دست ما سندی هست که چگونگی انتشار آن را در سطح جهان روشن می‌کند. یکی از کارمندان روزنامه‌ی «هرالد تریبون» فاش می‌کند که در دوم نوامبر 1980 يك ایرانی به دفتر آن روزنامه آمد و پرسید که درج يك آگهی در روزنامه‌ی مذکور چقدر خرج برمی‌دارد؟ او نمی‌خواست که مشخص شود نامه به صورت آگهی چاپ شده و مایل بود به صورت خبر درج شود. روزنامه برای این کار مبلغ گزافی مطالبه می‌کند و وی از آن امتناع می‌ورزد. در روز 16 ژانویه 1981 در حالی که نامه‌ای از دفتر مرکزی «هرالد تریبون» در نیویورک به دست داشت، مجدداً به آن روزنامه مراجعه می‌کند. در آن نامه دستور داده شده بود که نامه‌ی بنی‌صدر بدون دریافت وجه چاپ شود و بدین‌ترتیب به توصیه‌ی دفتر نیویورک آن نامه تماماً در صفحه‌ی اول روزنامه درج می‌گردد.

در این هنگام حجت‌الاسلام خامنه‌ای، صفحه‌ی اول روزنامه‌ی هرالد تریبون را که نامه‌ی آقای بنی‌صدر (در آن چاپ شده است، به نمایندگان مجلس و حضار جلسه نشان می‌دهد)

کوشش آقای بنی‌صدر در بی‌آبرو کردن جمهوری اسلامی، بی‌شک با منافع دشمنان جهانی منطبق و مورد علاقه‌ی آنهاست. این کمک را به کمتر از عدم کفایت سیاسی نمی‌توان به چیزی تعبیر کرد.

کمترین حد کفایت سیاسی آن است: محدوده‌ی مشاوران نزدیک‌تر و یاران و هم‌کاران 8- رئیس جمهور از عناصر بدسابقه و بدنام و لاف‌زن مشکوکو مورد سوء ظن پاك باشند. من لازم ندانستم در مورد اطرافیان آقای بنی‌صدر توضیحات زیادی بدهم، چرا که درباره‌ی آقای تقوی مطالبی در روزنامه افشا شده بود. درباره‌ی آقای فضل‌نژاد و بعضی از آقایان دیگر که آن

اسناد را از وزارتخانه برده‌اند، لزومی ندارد که وقت را بگیریم.

افشای اسرار اقتصادی کشور نیز یکی دیگر از دلایل عدم کفایت سیاسی آقای بنی‌صدر -9 است. اظهار میزان نیاز ایران به صدور نفت و میزان موجودی ارزی کشور و اظهار فلج اقتصادی از آن جمله است.

وی بی آن که توجه کند که موجودی ارزی در ماه هشتم سال پایین است، (ایشان آن وقت صریحاً اظهار کردند) نمی‌توان آن را گناه دولتی دانست که در اواسط ماه ششم بر سر کار آمده است، بلکه معلول عدم کفایت دستگاهی است که بیش از 9 ماه بر جریان اقتصاد جامعه و بانک مرکزی مسلط است و این خود او و مؤسسات نزدیکش را محکوم می‌کند و نه دولت رجایی را. در حقیقت کشور جمهوری اسلامی را در جهان بی‌اعتبار کرد و ضربه‌ی مهلکی بر اعتبار اقتصادی ایران در جهان وارد آورد.

او صریحاً اعلان کرد که ما چقدر ذخیره‌ی ارزی داریم، برای این که آقای رجایی را بگوید و بگوید که دولت از بانک مرکزی وام گرفته و چه کرده و کم شده، در حالی که تنظیم پول، مسئولیتش با دستگاه اقتصادی کشور، یعنی بانک مرکزی و وزارت اقتصاد و دارایی است.

و این که آقای مهندس سحابی دیروز گفت که بنی‌صدر سه ماه وزیر اقتصاد و دارایی بود، این خلاف است. آقای بنی‌صدر بعد از آن هم که رئیس‌جمهور شد، خودش يك كفیلى گذاشت در شورای انقلاب. همان وقت با تعیین يك وزیر از شورای انقلاب مخالفت شد. یعنی ماها مخالفت می‌کردیم و می‌گفتیم که باید به تصویب شورای انقلاب برسد و ایشان می‌خواست خودش کسی را منصوب کند. تفصیلات زیادی دارد. ایشان می‌توانست به راحتی يك اكثريت ضعيفی از شورای انقلاب پیدا کند، یعنی آقای بنی‌صدر از همان وقت در شورای انقلاب يك اكثريت ضعيف یعنی نصف به علاوه يك می‌توانست پیدا کند و کرد این کار

را مثل خیلی کارهای خلاف قانون دیگر

در سی‌ام شهریور 59 حمله‌ی بزرگ متجاوزان عراقی به خاک ما آغاز شد. سیزده روز -10 قبل از آن، آقای بنی‌صدر در يك سخنرانی (17 شهریور) با مشتعل کردن آتش اختلافات داخلی و با طرح مسائلی که در فارغ‌ترین اوقات نیز از يك فرد مسئول، ناروا و غیر مسموع است، منشأ يك سلسله خصومت‌های داخلی میان مردم و پیدایش جو اختلاف و کدورت شد. آیا بنی‌صدر در آن هنگام از حدوث قریب‌الوقوع جنگ مطلع بود یا نه؟ به هر ترتیب یکی از این دو شکل بی‌تقوایی و بی‌کفایتی بر آن منطبق است. به گمان سرکار، بنی‌صدر انتظار چنان حمله‌ای را داشت. خود ایشان يك جا تصریح می‌کند که خبر داشت، ولی قاعدتاً او چنان کسی است که مناقشات و درگیری‌های سیاسی برای او بر هر چیزی مقدم است؛ حتی در حال جنگ. نمونه‌ای از این روحیه را که در طول جنگ نتوانست آن را هرگز پوشیده نگه دارد، در شماره‌های متوالی کارنامه و در مصاحبه‌ها و سخنرانی‌های عاشورا و 14 اسفند و قزوین و اصفهان و غیره به وضوح می‌توان دید. اکنون نمونه‌ای را که در ارتباط با حادثه‌ی سقوط بخش غربی خرمشهر عزیز است، ارائه می‌دهم.

در نامه‌ای که این‌جاست و دو سه روز قبل از این حادثه‌ی دردناک به ایشان نوشته‌ام، چنین نوشته‌ام: «در مورد خرمشهر و آبادان نظر من این بوده و هست که این دو شهر را باید دو گردان پیاده مکانیزه یا يك گردان پیاده و يك گردان زرهی در دو سوی این شهر، یعنی یکی در محور خرمشهر-شلمچه و دیگری در تقاطع خطوط ماهشهر-آبادان و اهواز-آبادان حفاظت کنند. تانک‌ها در سنگر قرار گیرند و از آسیب ضد تانک دشمن محفوظ بمانند و از پیش‌روی دشمن جلوگیری کنند و برای نیروهای ضد تانک ما این فرصت را فراهم کنند که به دشمن دستبرد و آسیب وارد آورد. شما در تلگراف از من پرسیده‌اید که اگر از نیروی دیگری اطلاع دارم، چرا به شما اطلاع نداده‌ام. مایه‌ی تعجب است. نیروئی که من از آن خبر دارم، نیروی ارتش است که شما فرمانده آن هستید، بلکه نیروهای پیاده و زرهی مستقر در دزفول است

که به قول خودتان شما هر روز دو بار از آن بازدید می‌کنید. من می‌گویم این نیرو که يك ماه است به تدریج جمع شده و هنوز مورد بهره‌برداری واقع نشده است، می‌توانست بخشی از خود را به این منظور اختصاص دهد.

همان وقت این نامه را به دفتر امام و اسناد سری مجلس شورای اسلامی فرستادم، در شورای انقلاب هم بایگانی کردم و به شورای عالی دفاع هم برای ثبت در تاریخ فرستادم. سوابق نامه این است که من خدمت امام رسیدم. ایشان در پیام کوتاهی که به وسیله‌ی من به همه‌ی سران نظامی دادند، چند نکته‌ای را گفتند. از جمله این بود که: «در کار آبادان و خونین‌شهر، از سوی مسئولان احساس تعلل می‌کنم. اگر نمی‌توانید، به من بگوئید تا خود در این‌باره تصمیم بگیرم. من باید به اسلام و به این ملت پاسخ بدهم.» این عین عبارت امام بود که من یادداشت کردم و بلافاصله به آقای بنی‌صدر تلگراف کردم. آقای بنی‌صدر در پاسخ تلگراف من يك تلگراف خیلی تندی به من زدند که متن تلگراف ایشان هم موجود است و از این سوالات و اظهارات من به شدت رنجیده و طلب‌کار و ناراحت شدند که چرا چنین تلگرافی زده‌اید. من در پاسخ تلگراف ایشان این نامه را نوشتم که خیلی مفصل است و فقط بخشی از آن را خواندم. ایشان در کارنامه‌ای که همان روزها نوشته بود و به خاطر مسائلی در روزنامه‌ی انقلاب اسلامی چاپ نشد، (اگر یادتان باشد، يك شماره‌ی انقلاب اسلامی بدون کارنامه درآمد. نسخه‌ی چاپ نشده‌ی آن کارنامه الان در اختیار من است.) ایشان در این کارنامه از این حادثه، مسأله‌ی خرمشهر و تکیه‌ی ما روی مسأله چنین یاد می‌کند: «از آبادان تلفن می‌شد که خرمشهر سقوط کرده است. سرهنگ رضوی‌فر که در خرمشهر دفاع شهر را به عهده دارد، می‌گفتند حصیه دارد و پی‌درپی می‌گفت: «شما قول داده بودید که تا امروز مرا کمک کنید و نیرو برسانید. چرا نیرو نرساندید؟ در برابر خداوند و در برابر ملت مسئول هستید.» بعد دکتر شیبانی گوشی را گرفت که جیغ و داد کند. چند تشر به او زدم و گفتم مگر نیروها در کف دست من است که به سوی تو پرتاب کنم. آن روز که باید عقل به خرج می‌دادید، ندادید. حقیقت را از من پنهان کردید و به فرصت‌طلب‌ها میدان دادید و آنها هم

تیشه را برداشتند و به ریشه‌ها زدند.

توضیح حجت‌الاسلام خامنه‌ای: منظور ایشان مسأله‌ی کشف کودتا و گرفتن عناصر) کودتاچی است که از نظر ایشان، مسئول سقوط خرمشهر یا پیش‌روی دشمن در 80 کیلومتر (در خاک ما آن مسأله است

کی مانده است که برای شما بفرستم؟ مرا در هیچ زمینه‌ای یاری نکردید، در همه حال و در «... هر کاری، تا وقتی پای حیات و موجودیت خودمان در میان بود، مرا تنها گذاشتید

در صفحه‌ی بعد، باز می‌نویسد: «البته اگر جنگ را هم تمام کنیم، تازه اول داستان است. مشکل‌هایی از این گنده‌تر سر راه ماست. هشدارها دادم وقتی همه‌ی این‌ها بی‌فایده شد. در 17 شهریور مسأله را باز در میان گذاشتم و باز هشدار دادم. متأسفانه روز بعد «سه تفنگدار» زبان به اعتراض به صورتی که همه از آن اطلاع دارند، گشودند. جوری هم رئیس مجلس عنوان مطلب کرد که پنداری امام به او گفته است این کار را بکنید. بعد معلوم شد امام گفته است که مرا با این کار کاری نیست. خود دانید، یا بکنید یا نکنید. (توضیح حجت‌الاسلام خامنه‌ای: که من لازم می‌دانم این جا شهادت خودم را بگویم: من خدمت امام رسیدم. بعد از 17 شهریور، ایشان بعد از مبالغی صحبت به من فرمودند که آقای بهشتی و آقای هاشمی چیزی نگفتند. بخشی از بعضی از خلاف‌های آقای بنی‌صدر را جواب دادند. این تعبیر امام بود که من همان وقت به این برادرها و به بقیه‌ی برادرها گفتم که تعبیر امام این است، ایشان این‌طوری می‌گویند.) آقای رجایی رفت در همین مجلس و چنان شیر شد که گفت اگر به وزرای او توهین شود، یا جای اوست یا جای من و هرگز در کنار رئیس جمهور به سر یک میز نخواهد نشست. صحیح!! مدعی منتخب مردم شد. باز هم از هر سوی به من فشار آمد که دیگر دنبال نکنم ... (بعد از چند سطر) خب خود این‌ها که این جور دنبال قدرت می‌دویدند، این‌ها که می‌خواستند و می‌خواهند همه‌ی ابزار عمل قدرت در دستشان باشد،

کجا هستند؟ چرا به فریاد آبادان و خرمشهر نمی‌رسند؟ (خرمشهر را گذاشته است حالا که آقای رجائی پست نخست‌وزیری را گرفته است، به آنجا برسد.) گفتند نیروی مردمی به آنجا می‌برند؛ پنج هزار، ده هزار، بعد شد 500 تا که هنوز هم نرسیده است. بله آنجا که «پای خطر هست، آن‌ها نیستند»

من در همین نامه، دروغ ایشان را آشکار کرده‌ام و نوشته‌ام که نیروی مردمی را پنج هزار نفر ما فرستادیم و وارد آنجا شدند (فرستادیم که من نفرستادم، من در این‌جا به کمیته و سپاه گفتم، با مشهد تماس گرفتم، با همه‌ی جاهایی که ممکن بود) پنج هزار نفر وارد اهواز شدند که خود ما تحویل گرفتیم و رفتند ماهشهر و خرمشهر و بودند.

رئیس‌جمهور باید در تحقق آرمان‌های انقلاب اسلامی بکوشد و در این زمینه توجه به خط -11 اصلی انقلاب و رهبری آن که مورد پذیرش تمام توده‌های میلیونی کشور است، حائز اهمیت فراوان است.

کفایت سیاسی رئیس‌جمهور در درك صحیح پایه‌های رهبری و حرکت در جهت رهنمودهای آن تجلی می‌کند. آقای بنی‌صدر نه تنها در این جهت حرکت نکرد، بلکه عملاً در مقابل رهبری ایستاد و رهنمودهای امام امت مبنی بر حفظ آرامش و جلوگیری از تشنج‌آفرینی را آشکارا زیر پا نهاد. اختلاف آشکار میان روش او و رهنمودهای امام در آنچه که گذشت و بیشتر از آن، در رفتار مشهود چند ماهه‌ی اخیر او قابل تشخیص است، اما بهتر آن است که از زبان و قلم خود او هم در این زمینه سخنی بشنویم. در همان شماره‌ی کارنامه‌ی منتشر نشده چنین می‌گوید:

خواستم که این گروه‌ها را از خود براند یا بگذارد که ما با کمک مردم آن‌ها را از سر راه برداریم، ممکن نشد. هر تصمیمی به قراری و طوری بلائی به سرش آمد که نتیجه‌ی عکس

داد. این آخری که شورای دفاع باشد. ... روز عید فطر من نزد امام رفتم. پنجاه و پنج دقیقه در منتهای هیجان و داد و فریاد همه چیز را گفتم. بعد هم گفتم و تکرار کردم و ... و متأسفانه کسانی که کارشان افساد است، هر چیزی را جور دیگر وانمود کردند. نتیجه این شد که اکنون ما يك ملت تنها شده‌ایم در برابر دشمنی که از ابتدا خود را برای چنین دشمنی آماده می‌کرده است. بعد درباره‌ی مجلس گفتم که آقا من خواهان يك مجلس ضعیف نیستم، ولی این مجلس ضعیف است. مجلسی که انتخاباتش در وضعی انجام گرفت که گرفت، که کسانی انتخاب شدند که شدند، مجلسی نیست که با احساس مسئولیت و علم و اطلاع نسبت به مسائل کشور اظهار نظر کند. در مدتی که از عمر مجلس می‌گذرد، محصول کار، دولت رجایی است. در يك نامه به امام نوشتم که مصیبت این دولت از مصیبت «... جنگ و تجاوز دشمن، به مراتب بیشتر است و دیگر هیچ

نفی قدرت مطلقه از ویژگی‌های انقلاب ما بود، طبعاً جمهوری ما از پذیرش هر قدرت -12 دیگری ابا و امتناع دارد و قانون اساسی ما نیز بر همین پایه، پایه‌ی شکستن قدرت و تقسیم آن میان نهادهای قانونی، شکل گرفته است. آقای بنی‌صدر، درست به عکس، همواره جويا و تلاش‌گر قدرت مطلقه بود. طبیعی بود که در برابر او مقاومت می‌شود و او این مقاومت را کارشکنی می‌نامید و جای تأسف است که کسانی هنوز هم همان سخن را تکرار می‌کنند و قولاً و عملاً به قدرت‌طلبی و قدرت‌گرایی جنبه‌ی مشروعیت می‌دهند.

ایشان بر خلاف صریح قانون اساسی که قوا را منفك و مستقل می‌شمارد و برخلاف اصول مردم‌گرایی، معتقد بود که مجلس باید هماهنگ با رئیس‌جمهور باشد. این توهینی آشکار به مجلس و نمایندگان مردم بود که بارها از طرف ایشان تکرار می‌شد. دستگاه قضایی را که حاضر نبود آلت دست ایشان شود و کسانی را که ایشان مایلند، به مناصب عالی قضائی بگمارد، بارها متهم به فساد و عدم رعایت قانون و شرع می‌کرد و اعضای شورای عالی قضائی را که همه منتخب امام و از برجستگان روحانیون بودند، به قدرت‌طلبی و فسادگرایی،

متهم می‌کرد. حتی برای حفظ قدرت مطلق از تعبیر و تفسیر نادرست قانون اساسی هم دریغ نکرد. ایشان در 12 فروردین 1360 اطلاعیه‌ای داد و استناد آورد به نص صریح قانون اساسی و بند پنج بیانیه‌ی مورخ 25/12/59 رهبر انقلاب که گفته‌اند «مسائل مربوط به دفاع در شورای عالی دفاع مطرح و رسیدگی می‌شود و بعد از تصویب، تصمیم‌گیری با فرمانده کل قواست و بدون این نباید در مسائل دفاعی تصمیمی انجام بگیرد. لازم می‌داند به کلیه‌ی ارگان‌ها، وزارتخانه‌ها و نهادها و سازمان‌های دولتی یادآور شود که کلیه‌ی فعالیت‌های تبلیغاتی، نظرات، پیشنهادهای طرح‌های سیاسی درباره‌ی جنگ تحمیلی و هرگونه اقدامی در این زمینه که به نحوی از انحاء در جهان بازتاب داشته باشد، باید در شورای عالی دفاع طرح تا پس از تصویب به وسیله‌ی فرماندهی کل نیروهای مسلح، ابلاغ و به اجرا گزارده بشود.» این را ایشان به صورت اعلامیه‌ای عنوان می‌کند و استناد می‌کند؛ اولاً به قانون اساسی ثانیاً به فرمان امام.

در قانون اساسی راجع به شورای عالی دفاع اصلاً به صورت مستقل بحث نشده است؛ به صورت تطوری در ضمن وظایف رهبر اشاره‌ای به شورای عالی دفاع است که در آن اشاره، شورای عالی دفاع هیچ یک از آن وظایفی را که ایشان ذکر کردند، برعهده ندارد. در فرمان مورخ 25/12/59 امام هم عیناً همین‌طور، یعنی قبلاً امام فرمانی داده بودند که طبق آن شورای انقلاب موظف و متعهد کلیه‌ی امور مربوط به جنگ بود و در فرمان 25 اسفند، این وظایف را امام از شورای عالی دفاع گرفتند و شورای عالی دفاع را طبق قانون اساسی منظور داشتند. ایشان يك دروغ صریح و آشکاری را در اعلامیه می‌گنجاند و به آن استناد می‌کند و مقصودش این است که آقای رجایی همان وقت يك اظهاری در زمینه‌ی مسائل بین‌المللی کرده بودند. ایشان می‌گفتند این به جنگ مربوط است و شما چرا در سیاست خارجی که به جنگ مربوط است، با يك یا دو واسطه، این اظهار را کرده‌اید؟ این اعلامیه‌ی ایشان و نحوه‌ی بهره‌برداری ایشان از قانون اساسی است.

و حتی در مقابله با مردم نیز در مصاحبه‌ای اعلام کرد که این مردمند که باید خود را عوض کنند نه من. یعنی مردم باید طبق نظر آقای بنی‌صدر عوض شوند. به نظر می‌رسد که منافی این خصلت با تقوی و امانت که از اهم شرایط ریاست جمهوری است، اظهر من الشمس باشد.

عجیب‌ترین پدیده‌ای که در رابطه با عدم کفایت ایشان قابل بررسی است، اخلاق و -13 شورشگری ایشان است. این از هر کس در يك نظام اجتماعی قابل تصور باشد، از رئیس يك دولت غیر معقول است. بارها ایشان مردم را، کارگران را، نظامیان را به مقاومت در برابر نظم موجود دعوت کرده است؛ گویا به جبران غیبت از ایران در دوران مقاومت عمومی در برابر رژیم پهلوی! تا آنجا که خبرنگار خارجی که با وی مصاحبه می‌کند، او را رئیس مخالفان دولت می‌داند؛ ایشان هم قبول دارد. آیا این دعوت با آنچه که یکی از دوستان وی در مصاحبه‌ی تلویزیونی گفت که در انتظار يك بحران عمومی است، مرتبط است؟ این اخلاق‌گری که تا آخرین نظر و سخن آقای بنی‌صدر در مقام ریاست جمهوری منعکس است، لزوماً به معنای جذب گروه‌های اخلاق‌گر نیز هست و فقط به معنای تحريك عناصر ساده‌ی کوچه و بازار نیست. اکنون ما شاهد آشوب‌های خیابانی در تهران هستیم که بی‌شک آقای بنی‌صدر از مسئولیت آن بری نیست. اگر سپرده شدن يك کشور به دست آشوب، از طریق رئیس‌جمهورش عدم صلاحیت و عدم کفایت او را نتیجه نمی‌دهد، پس چه چیز را نتیجه می‌دهد؟

خصلت‌های شخصی ایشان نیز هر کدام در سلب صلاحیت لازم برای رئیس‌جمهوری يك -14 دولت اسلامی دارای نقش و تأثیر است. غرور وی که خود را اندیشه‌ی بزرگ قرن و کتاب خود را بزرگ‌ترین اثر تاریخ اسلام می‌شناسد که نوار این گفته‌ی ایشان که اتفاقاً در همین‌جا در دبیرخانه‌ی کنونی مجلس موجود است. ترفند او که به ارتش وانمود می‌کند که اگر من کنار بروم، همه‌ی شما از بین خواهید رفت و به این وسیله سعی می‌کند خود را در چشم عناصر

نظامی «فرشته‌ی نجات» معرفی کند تا شاید بتواند از ارتش بدین‌وسیله به صورت يك ابزار استفاده کند. در حالی که ارتش پس از حمایت امام و اعلام برادری مردم، هرگز محتاج چنین واسطه‌ای بین خود و انقلاب نبود. مقام‌پرستی او که اطرافیان متملق و چاپلوس را در دایره‌ی نزدیک به او نفوذ می‌دهد. خودبزرگ‌بینی او که معتقد است پس از امام، کسی از او مناسب‌تر برای رهبری نیست و بسی خصلت‌های منفی دیگر در او عواملی هستند که از او آدمی فاقد صلاحیت‌های لازم برای احراز ریاست جمهوری مسلمانان و ریاست يك کشور در جامعه‌ی اسلامی می‌سازد.

چند موضوع دیگر به نظرم مهم و اساسی می‌رسید که این‌ها را نرسیدم بنویسم. يك موضوع، مسأله‌ی قرارداد پیشنهادی چهار کشور غیر متعهد است که ایشان در اعلامیه‌ی اخیر خود در این مورد يك دروغ آشکار گفته است. این قرارداد، يك قراردادی بود که پیش از این در جلسه‌ی شورای عالی دفاع رو شد و اگر چنانچه من مطرح کنم و نمایندگان محترم و ملت ایران اطلاع پیدا کنند که شرایطی که در آن قرارداد به ما تحمیل می‌کرد، چه بود، همه رد خواهند کرد. دو پیشنهاد در زمینه‌ی آن قرارداد در مجلس گفته شد که آن دو پیشنهاد، یکی از سوی آقای رجایی و یکی دیگر از سوی بنده مطرح شد و پذیرفته شد که اگر این دو پیشنهاد عمل بشود، آن وقت این قرارداد قابل قبول تلقی می‌شود و ما هنوز پاسخی به آن قرارداد نداده‌ایم. و ایشان در این اعلامیه وانمود می‌کنند که این قرارداد وجود داشته و بنا بوده که کشورهای غیر متعهد بیابند و تعقیب کنند آن را و عزل ایشان از فرماندهی کل قوا. به این کار صدمه زده و پایان آبرومند جنگ را عقب انداخته است و این يك دروغ آشکار است.

مسأله‌ی دیگر، یکی دو تا خاطره‌ی مهم از دوران شورای انقلاب است. یکی خاطره‌ی تحویل گرفتن گروگان‌ها از دست دانشجویان مسلمان پیرو خط امام و سپردن آنان به دست شورای انقلاب است. این از جمله مسائل غوغانگیز آن روز بود در داخل شورای انقلاب. در آن روز ما معممین شورای انقلاب، مصرأً با این کار مخالفت کردیم و گفتیم که این کار را ما حاضر

نیستیم و تقبل نمی‌کنیم. ایشان و بعضی دیگر از آقایان که در شورای انقلاب بودند، مصراً پافشاری می‌کردند که ما بایستی گروهان‌ها را از دانشجویان بگیریم و در اختیار شورای انقلاب بگذاریم و این چیزی بود که همان وقت هیأت‌هایی که واسطه می‌شدند، این را می‌خواستند و ایشان اصرار می‌کرد که انجام شود. خاطره‌ی دوم مسأله‌ی نصب سرپرست رادیو و تلویزیون است که یکی از دوستان خود را در آنجا نصب کرد. این‌ها هرکدام يك حادثه است. اما این حادثه نشان‌دهنده‌ی يك جهت‌گیری در کار آقای بنی‌صدر است؛ ایشان که این همه دم از قانون اساسی می‌زند. البته از این کارها در آن دوران بارها داشته است، من سرانگشتی می‌شمارم. یکی این مسأله است. يك مسأله، مسأله‌ی پاك‌سازی است که ایشان يك فردی را به عنوان پاك‌سازی، خودش امضاء کرد و معرفی کرد و حکم شورای انقلاب به او داد و او تمام پاك‌سازی‌های کشور را انجام داده که همان آقای فضلی‌نژاد است که در دفتر ایشان است و مسئول مراجعه‌ی به وزارتخانه‌ها هم برای آوردن پرونده‌ها، همان ایشان بود. و ایشان را حکم داد و به امضای شخص خودش از سوی شورای انقلاب مسئول پاك‌سازی کرد و تمام کارهایی که در پاك‌سازی در سطح کشور انجام گرفته است، جز در آموزش و پرورش که مربوط به ایشان نبود، مربوط به این آقای است. این‌ها کمیته‌های پاك‌سازی در سطح کشور به وجود آوردند و در مقام پاسخ به اعتراض‌های مردم سعی کردند بهره‌ی خودشان را بیوشانند و وانمود کردند که پاك‌سازی‌ها از سوی روحانیون یا عناصری که خودشان مخالف بودند، از سوی آن‌ها انجام گرفته است.

مسأله‌ی آقای فراچی هم از همین قبیل است. ایشان يك روز در شورای انقلاب حاضر شدند، در حالی که چند ساعت قبل رادیو اعلام کرده بود که آقای فراچی از سوی شورای انقلاب به سرپرستی رادیو تلویزیون منصوب شده است. ما چند ساعت بعد که در جلسه شرکت کردیم و شدیداً به ایشان اعتراض کردیم که چرا این کار را کردی؟ گفت که من رأی‌گیری کردم و تصویب شد. ما گفتیم که این مسأله مطرح نشده و تصویب نشده است. گفت من رأی گرفتم. گفتیم که از کی رأی گرفتی؟ گفت که دکتر شیبانی موافقت کرده

است. گفتیم آقای دکتر شیپانی شما موافقت کردی؟ گفت نه. گفت که آقای بازرگان موافقت کرده است. آقای بازرگان آمد، ایشان هم گفت که موافقت نکرده است. بعد [معلوم شد] ایشان نشست پای تلفن به آقای بازرگان تلفن کرده و گفته آقا بقیه موافق هستند، شما موافقید که آقای فراچی سرپرست رادیو و تلویزیون باشد؟ آقای بازرگان هم گفته بود خوب. بعد تلفن کرده به آقای شیپانی که آقا بقیه موافقتند، شما هم موافقید؟ تلفنی، از دور با این زبان از اعضای شورای انقلاب موافقت گرفته. البته ظاهراً از شش نفر که با خود ایشان می‌شود هفت نفر. ما این را رد کردیم و گفتیم این رأی قانونی نیست. البته چون اعلام شده بود از سوی رئیس‌جمهور و در رادیو اعلام شده بود که آقای فراچی سرپرست رادیو تلویزیون است، شورای انقلاب مصلحت نمی‌دانست که علناً و صریحاً مخالفت کند.

یکی دیگر از مسائل، ماجرای فتاویٰ نظرخواهی ایشان است در مورد محبوبیت در بین مردم، که ایشان يك نظرخواهی کرده بودند که نتیجه‌اش این بود که آقای بنی‌صدر (شاید ارقام را اشتباه کنم، درست یادم نیست، ولی نسبت‌ها نزدیک به این مقدار است.) در میان 80 درصد مردم محبوبیت دارد، امام 53 درصد در میان مردم محبوبیت دارد و بقیه هم که جای خود دارند. ایشان این را آوردند در شورای انقلاب و گفتند که نظرخواهی ما این را نشان می‌دهد که محبوبیت من از امام امروز در جامعه بیشتر است! و همین را ایشان در يك مصاحبه‌ی خارجی گفته بود و بعد در شورای انقلاب مطرح شد. آقای بهشتی سؤال کرد که شما این را گفتی؟ گفت: «نه، این يك دروغ است.» یادش نبود که خودش در شورای انقلاب این را به ما هم گفته است و از اصل قضیه اظهار بی‌اطلاعی می‌کرد.

ایشان با يك چنین معرفتی نسبت به مردم و جامعه کارهای خودش را شروع کرد و ادامه داد. بنده خیال می‌کنم با این تفصیلات، يك دهمش کافی بود برای این که عدم کفایت ایشان را ثابت کند. بنده شاید سه برابر آنچه گفتم، الان مطلب این‌جا حاضر دارم که می‌توانم بیان کنم. مسأله‌ی عدم کفایت ایشان يك مسأله‌ی واضح و مبین است. واقعاً اگر کسی با این

همه اظهارات و دلایل و شواهد قانع نشده باشد که آقای بنی‌صدر کفایت سیاسی و صلاحیت سیاسی و اخلاقی و غیره برای احراز ریاست جمهوری ندارد، باید گفت مثلاً در این مجلس نبوده و گوش نکرده، والا اگر کسی این حرف‌ها را گوش کرده باشد و به این نتیجه نرسد، برای من قابل قبول نیست.

اما مطلبی که راجع به هویزه دیروز خانم اعظم طالقانی يك جمله نقل کردند، وظیفه‌ی من است که بگویم آقایان، بنده روز پانزدهم دی ماه خودم در منطقه‌ی هویزه بودم. روز 15 دی روز حمله به نیروهای عراقی از طرف نیروهای ما بود. این‌جا من لازم می‌دانم از این تربیون از فرمانده آن لشکر، سرکار سرهنگ لطفی که آن روز شجاعانه، مؤمنانه و بی‌پروا در صفوف اول حرکت می‌کرد و دائماً در میدان جنگ از آن طرف به این طرف می‌رفت، سپاس‌گزاری کنم و یاد و نام او را نیک بدارم. افسر لایق و شجاعی دیدم در این ماجرا ایشان را. میدان جنگ بود. نیروهای ما حمله می‌کردند. نیروهای دشمن منهدم شده بودند و يك لشکر ما به تمام در خطر بود و حرکت می‌کرد.

البته بچه‌های سپاه هم در همان حدود، ساعت دو تا دو و نیم بعد از ظهر بود. همان بچه‌هایی که شهید شدند، آن‌ها را من دیدم که مابین هویزه و آن منطقه که خط اول بود و آن‌ها به سوی خط اول حرکت می‌کردند و می‌رفتند لب کرخه‌کور. یعنی این‌ها از غرب به شرق می‌آمدند، نیروی دشمن هم به عکس حرکت می‌کرد. یعنی فرار می‌کردند که به نیروهای خودشان در «دب حردان» که در غرب اهواز و در شرق این نقطه‌ای که می‌گویم قرار دارد، بپیوندند. که من به بعضی از برادرها گفتم نیروهای ما هم دارد پیش می‌روند؛ عجله نکنید و آن‌ها گفتند که نه ما می‌خواهیم برویم. در آن ماجرا من هیچ‌کس را مقصر نشناختم. فردای آن روز، روز شانزدهم هم تا حدود ساعت سه تا سه و نیم و بعد از ظهر من بودم که آقای بنی‌صدر هم بود و نیروهای ما به تدریج شروع کردند به ضربت خوردن. یعنی نیروهای عراقی، نیروی کمکی بزرگی به کمکشان آمد و نیروهای ما را از پهلو مورد هدف قرار دادند که

این برای ما قابل محاسبه نبود و محاسبه نشده بود برای نیروهای ما و دستگاه اطلاعاتی ما. این بود که نیروهای ما شروع کردند به عقب‌نشینی کردن. بین ساعت سه یا سه و نیم بود که با عجله آمدم شهر که در قرارگاه آن لشکر دیگر که هست، حاضر بشوم و به آن فرماندهان و افسران تأکید کنم و سفارش کنم که از يك طرف دیگر وارد شوند. بعضی از برادرهای دیگر نظامی آمدند که مهمات دست و پا کنند و همه آن ساعت، «بینی و بین‌الله» تلاش می‌کردند. یعنی من آن کسانی را که مسئولان سطح بالا هستند، نظامی یا غیرنظامی، نیافتم که تلاش نکنند. البته در آن ساعت که من آمدم، آقای بنی‌صدر نبود؛ یا غذا می‌خورد یا نماز می‌خواند یا خوابیده بود. به هر حال نبود. یکی دو ساعتی لکن بعد که ما آمدیم، ایشان بوده آن‌جا. حدود چند ساعت هم آن‌جا بود و نیروهای ما وقتی منهدم شدند، ایشان آن‌جا بود. شاهد بود و بعداً آمده بود برای ما نقل می‌کرد

علی‌ای‌حال، در هویزه که بچه‌های ما شهید شدند، من به طور قطع نفی نمی‌کنم، ولی من به هیچ وجه از کسانی يك تعلق عمدی، سستی عمدی، خیانت، خدای نکرده، مشاهده نکردم. چون دیروز شنیده شد که عده‌ای می‌گفتند، این کار کار آقای بنی‌صدر است، نه. درباره‌ی آقای بنی‌صدر ما آنقدر اشکال و ایراد وارد و منطقی داریم که محتاج این نیستیم که با این مسأله که هیچ راه اثباتی ندارد، ایشان را متهم کنیم. این را من گناه بنی‌صدر نمی‌دانم. یعنی طبق تشخیص من، تا آن‌جا که من اطلاع دارم، گناه بنی‌صدر نیست. بنی‌صدر اگر گناهی داشته باشد - که حتماً دارد- در جاهای دیگر است

والسلام علیکم و رحمه‌الله